

ÅRHUS STATSGYMNASIUM

Skoleåret 2000/2001

Adresse: Fenrisvej 33

8210 Århus V

Web: www.aarhus.statsgymnasium.dk

Telefon: 86 15 89 55

86 15 79 00 + lokalnr.

Fax: 86 15 89 45

Mail: post@adm.aarhus.statsgymnasium.dk

Øvrige telefoner:

Lærerværelse: 86 15 84 89

Elevtelefon: 86 75 24 39

Kantinen: 86 15 22 02

Rektor:	8615 7900 + # 35
Keld Larsen KL@adm.aarhus.statsgymnasium.dk	
Ledende inspektør:	# 36
Anton Vinderslev AV@adm.aarhus.statsgymnasium.dk	
Inspektører:	# 37
Anne Merete Frederiksen AF@adm.aarhus.statsgymnasium.dk	
Annemarie Kastberg AK@adm.aarhus.statsgymnasium.dk	
Birthe Find Rasmussen BR@adm.aarhus.statsgymnasium.dk	
Kaare Petersen KP@adm.aarhus.statsgymnasium.dk	
Studievejledere:	# 43
Dorthe Antonsen	
Merete Hejl-Nielsen	
Michael Andersen	
Torben Wulff	
Bibliotekar:	# 49
Christian Bech Sørensen	
Årskriftredaktion:	
Anne Merete Frederiksen	
Marianne Høgsgaard	
Lisbeth Hansen	
Vivi Guldberg	
Vibeke Spanning	
Peter Dalsgaard, 3y	
Jacob Klintrup, 2b	
Camilla Mørk, 1x	
Fotos:	
Niels Åge Skovbo	
Jørn Laursen	
Anne Merete Frederiksen	
Elevarbejder:	
Anne Torstensen, 3b	
Marlene Kjølbjerg Jørgensen, 3b	
Stine Bjerregaard Nielsen, 2z	
Stinne Bjerg og Maria Serup, 3x	
Bemalede lerskulpturer: Elever fra 3x	

Tryk og layout:
Århus Amts Trykkeri,
René Vase

Oplag:

oldsortegnelse

	Side
Velkommen til ÅSG	
fra rektor	4
og elevråd	5
Skolen oplevet	
Om at begynde på gymnasiet - igen!?	8
Om at være ny rektor	10
Råb over bakketoppen? En pædagog takker af	12
Om tildragelser i Storfyrstendømmet Luxembourg - fra vor udsendte medarbejder	15
Multikulti i 1w	17
Skoleåret 2000/01	
Ny skemastruktur	19
Forsøg i samfundsfag - 2.g - højt niveau	22
Tværfaglige og projektorienterede forløb i 2b	24
Naturvidenskabsfestival	26
Carmina Burana	27
Idrætsdagen	28
Projekt ren skole	30
Sprogcafé - Hvad betyder "yttringsfrihed"?	31
Skolefest - for 30 år siden og i dag	32
Revy 2001	35
Expo tur - retur	37
Arcos de la Frontera - 2a på udvekslingstur til Spanien	38
Studietur til Vietnam	40
Bygninger og kunst	
Bygningsvedligeholdelse	43
Et af verdens største keramikværker	45
Den nye gobelin	49
Udvalg og arbejdsgrupper	
Fællesudvalget	52
Elevrådet	53
Skolebestyrelsen	54
ÅSG's venner	55
Operation Dagsværk - Gi' en hånd til Afrika	56
Café på ÅSG	57
Skolebladet	58
Blade fra kalenderen	59
Elever 2000/01	60
Ansatte ved ÅSG	64
Planer over skolens etager	74
Ringetider	76

VELKOMMEN

- Velkommen som elev på Århus Statsgymnasium

Vi byder dig velkommen til en skole, der først og fremmest skal være et godt sted at lære. Gennem de kommende år vil du dels bygge videre på din viden og kunnen fra grundskolen, dels stifte bekendtskab med en række nye fag og arbejdsmetoder.

Du vil komme til at fordybe dig i fagene på mange forskellige måder: gennem klasseundervisning, øvelser, gruppearbejder og arbejde i laboratorier, i IT-centeret, i biblioteket, på ekskursioner og på studietur. I de enkelte fag vil du opnå en høj kompetence, der giver dig et solidt fundament for de videregående uddannelser. Men tilsammen vil fagene også give dig en mere bred forståelse af dig selv og den verden, du lever i. Du vil med andre ord tilegne dig det, man med et lidt gammelagtigt ord kalder "almen dannelse".

Desuden vil du gennem arbejdet på skolen opøve en række personlige kompetencer som f.eks. samarbejdsevne, kreativitet, selvstændighed, analytisk evne og ansvarlighed.

Skolen er ikke alene et godt sted at lære, men også et godt sted at være. Livet på skolen omfatter andet end undervisningen i fagene. Det handler

også om kammeratskab, fælles oplevelser, fester og engagement i forskellige aktiviteter uden for skoletid: musik, billedkunst, idræt, filmklub, revy, og hvad der ellers tages initiativ til i løbet af skoleåret.

Men du må ikke opfatte gymnasiet som et supermarked af tilbud, hvor man blot vælger de færdige varer på hylderne. Her skal du selv producere! For at få et godt resultat af din gymnasietid er det nødvendigt, at du yder en indsats. Det gælder om at engagere sig i fagene - være med i undervisningen og det skriftlige arbejde - og det gælder om at tage del i det øvrige skoleliv.

Når du kommer til skolen den første dag efter sommerferien, vil dit første indtryk være en grå, stram og retlinet bygning og en masse fremmede mennesker. Snart vil du imidlertid opleve, at "de fremmede" bliver til en del af et skolefællesskab, og du vil opdage, at der bag skolens grå mure udfolder sig et liv i mange farver.

Keld Larsen

Velkommen til vores skole - ÅSG

Elevrådets arbejdsgruppe i feststøj ved Kelds indsettelse

Så er endnu et skoleår ved at starte for nogle, mens andre skal til at starte en helt ny og spændende periode af deres liv. Dette er stedet, hvor man vil finde nye sider af sig selv, man vil få tæsket en femhundrede potentielle venner ind fra højre, mens et lærerkollegium til venstre gør alt, hvad de kan for at hjælpe dig til mere viden.

ÅSG er den skønne blanding af dejlige mennesker, god viden og et... spændende miljø, der strækker sig fra Jorns modellerede frise i forhallen til en arkitektonisk skønhed af en skole, der helst skal ses en sommerdag med fortrappen fyldt af sociale, solslukkende elever i moderigtig beklædning.

I kommer til en skole, der (næsten) lige har fået nyt gulv "knirk" i idræt, en skole, der lige har fået ny rektor på et kontor, en skole, der har fået nyt skema i timerne, og en skole, der har fået en ny, gammel gobelin i festsalen. Det er altså bare her, det sker, på vores skole - ÅSG.

Også efter skoletid kan man selv udfolde sin kreativitet. Der er rig mulighed for oprettelse af bands på skolen, man kan lave noget kunst i fri-

villigt billedkunst eller slappe af med skolens filmklub. Mere aktive sjæle kan også give sig i lag med idrætsgrene som fodbold, volley eller basketball.

Skoleåret er afbrudt af en række fællestimer som politiske talere, musikalske musikeres musikke udfoldelser, fortællende fysikere eller hjælpende Operation Dagsværks hjælpere.

Skoleåret kan også forventes at blive brudt op af arrangementer, der er lidt større end som så. En brandsjov idrætsdag, til tider en forrygende musical, et fabelagtigt Melodi Grand Prix og måske en enkelt studietur til Rom eller gruppearbejde i dansk nu og da.

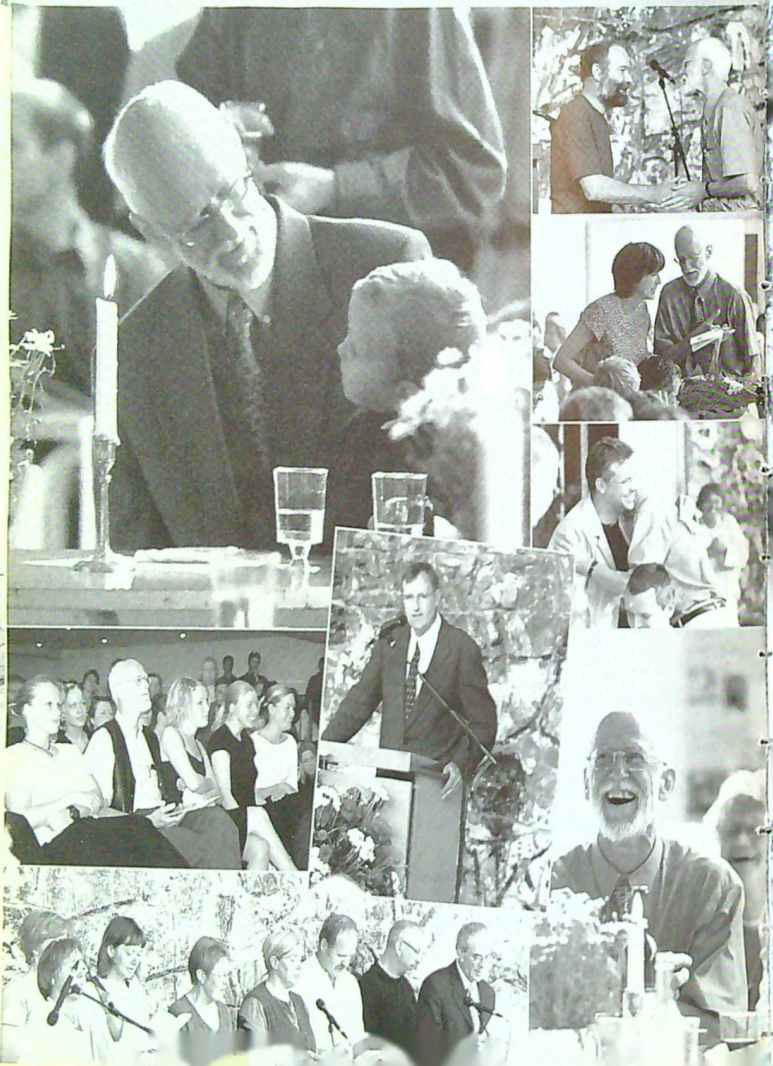
Nogle gode, lærerige, spændende og anderledes år kan man i hvert fald godt forvente at få her på livets skole, på vores skole.

Velkommen til ÅSG - Din skole!

Peter Dalsgaard, 3y
Elevrådet

Farvel til Ole!

Stemmingsbilleder fra en bevæget fredag i juni...

...og velkommen til Keld!

Stemmingsbilleder fra en festlig mandag i august...

SKOLEN OPLEVET

Om at begynde på gymnasiet - igen!?

I starten af august måned 1989 begyndte jeg som elev i 1.g på et gymnasium i Aalborg. Jeg kan huske min første skoledag ligeså tydeligt, som var det i går. Forventningerne til de kommende år var tårnhøje, skoletasken splinterny, og håret sad så perfekt, som det nu kunne lade sig gøre tilbage i 1980'erne!

Rystende - med gelé i knæene - trådte jeg forsigtigt ind ad skolens hovedindgang - og konstaterede lynhurtigt, at de andre elever virkede meget mere frygtindgydende, seje og selvsikre end mig selv, og lærerne så meget skånselsløse og oven i købet noget gamle ud.

De ubehagelige fornemmelser forsvandt nu alligevel temmelig hurtigt, og startvanskeligheder

og nervøsiteten blev snart afløst af venskabelige smil og hyggeligt samvær med både elever og lærere.

Og når jeg i dag ser tilbage på min gymnasietid, indeholder den rigtig mange af de absolut bedste episoder i mit liv. Jeg fik masser af gode klassekammerater - venner for livet, lærerne var ikke så slemme endda, og gymnasiet var i det hele taget fyldt med faglige udfordringer og spændende oplevelser! Det var bare en skam, at det "kun" varede i 3 år!

Præcis 11 år senere - i august 2000 oplever jeg omtrent den samme situation én gang til! Jeg vakler tøvede ind i forhallen på et gymnasium. Denne gang er det Århus Statsgymnasium, og jeg op-

der i lærerrollen. Asger Jørn-kunst på væggen et virvar af elever og andre lærere møder mig, mine tanker er vel meget de samme som tilbage i 1989.

Fleste af ÅSG-elevenerne virker faretruende usikre og målbevidste. Og er det ikke, som om de kommende kollegaer på lærerværelset kigglidt mistroisk på mig? „Jeg er da vist gået for langt i byen“ - fornemmelsen rumsterer temmelig dufft i min mave.

En begyndelse er svær, som man siger, men heldigvis overvindes startusikkerheden ved at være lærer på ÅSG hurtigt. Jeg lærer mine elever at kende, og de er jo virkelig søde at arbejde sammen! Lærerkollegiet viser sig at være overtydeligt hjælpsomt og imødekommende. Desuden skal jeg på introturen til Sverige, og Dronningen kommer miansanden også på besøg - masser af gode oplevelser!

De nye udfordringer, opgaver og små mål rejser sig dag for dag. Hvordan kopierer man tosidet på maskinerne? Hvad er forskellen på Rød og Blå Administration?

Er det en PR-møde? Hvornår ringer det ud og ind om tirsdagen? Hvad er det nu fransklæreren, der hilser på mig hver morgen i garderoben, hedder? Hvad med elevernes navne - lærer jeg dem nogensinde? Og hvordan i alverden skal jeg overskue den ny skemastruktur?

Men midt i infernoet har jeg dog en helt klar fornemmelse af, at ÅSG til fulde lever op til de forventninger, jeg havde til stedet på forhånd. Det er rigtig fedt at befinde sig i gymnasiet - igen! Jeg kan mærke, at jeg faktisk har savnet det.

Selve atmosfæren på stedet - latteren i kantinen, diskussionerne i timen, snakken på gangene, "duften" i kemiokalet og så videre. Tingene ændrer sig egentlig ikke så meget, bare fordi man skifter status fra elev til lærer.

Ja - det vækker minder fra fortiden og skaber forhåbninger for fremtiden - hvor er det dog rart at være tilbage igen!

Mads Jensen

Om at være ny rektor

Det var en lys og lun majaften. Et dusin blålege sommerfugle flaksede rundt i maven, da jeg sidste år for første gang gik op ad de brede trapper til Århus Statsgymnasium for at blive præsenteret for lærerkollegiet. Ole Juhl - skolens rektor gennem de sidste 25 år - stod klar til at modtage mig, da jeg kom indenfor, og det var planlagt således, at jeg på et givet signal skulle træde ind i skolens bibliotek, hvor alle lærerne var forsamlet til et pædagogisk arrangement. Disse første skridt var de sværeste - men jeg fik så varm en modtagelse den aften, at jeg kunne køre hjem i sommeraftenen med sikker forvisning om, at dette var det helt rigtige sted for mig.

Den opbakning, jeg fornemmede allerede i maj, blev bekræftet, da jeg startede det egentlige arbejde i august - ved den officielle reception og ved min første optræden for eleverne, men så sandelig også i den hverdag, der fulgte efter.

Det så ellers betænkeligt ud, da jeg efter sommerferien mødte op på skolen, en uges tid før eleverne startede. Hele den nederste del af nordfløjen svævede i kaos. Murbrokker, værktøj, trillebørene, opbrudte gulve, våd cement, gamle og nye møbler mellem hinanden og støv, støv, støv - "Du gode! Hvordan skal der kunne undervises her om en uge?" spurgte jeg spagt Ole Juhl, som var på skolen for at sætte mig ind i tingene. "Det er ikke noget problem. Det ordner sig," kom svaret prompte - og mens vi vadede hen over haljer og stabler af fliser og plader kørte en stump fra Tom Kristensens revolutionsdigt "Landet Atlantis" rundt i hovedet på mig: "Skøn som en sønderskudt Banegård"! Når gamle Tom og når Ole kunne, så måtte jeg vel også kunne lære at se skønheden i sammenbruddet.

Og ganske rigtigt. Det ordnede sig. Ud af asken steg nye undervisningslokaler. Ganske vist er

nordfløjen først kommet helt på plads her i foråret 2001, men undervisningen har kørt hele tiden.

Store omvæltning var i virkeligheden mødet med mange nye mennesker. Med et slag var 70 ansatte og 620 elever - altså 690 nye medarbejdere - at forholde sig til. Og oveni en lang række af nye arbejdsopgaver. For mig var det, om alt skulle gøres for første gang.

Store del af min energi har været brugt på at føle mig ind i livet på Århus Statsgymnasium. Hvordan plejer man at gøre - og hvorfor er det nu, at man gør det på præcis denne måde? Som har det været vigtigt for mig at sætte mig ind i forståelse, den kultur og det sprog, der bærer skolen. Det er kendskabet til skolen, der gør det muligt også at stille spørgsmålet: "Kunne vi ikke gøre det på en anden måde?"

Udførelsen af arbejdsopgaverne var jeg jo vant til. Jeg kendte skoleformen fra mine mange år som dansk- og tysklærer. Og i adskillige år havde jeg været inspektør på Amtsgymnasiet i Paderborn og her haft lejlighed til at kigge min datterende rektor, C. C. Vibjerg, over skuldrene. Men dette var alligevel anderledes! Hvor Paderborn er et forholdsvis lille gymnasium, så hører Århus Statsgymnasium til de store, og hvor Paderborn næsten ligger på landet, så er der her tale om et sandt storbygymnasium.

Når det går rigtig hektisk for sig, er der tale om en sand belejring af rektorkontoret. Det ene møde afløser det andet, telefonen kimer, og i hullerne imellem dukker elever, lærere eller sekretærer op med problemer, som skal løses, eller som jeg i det mindste skal orienteres om. På sådan en dag gør jeg flere gange udbrudsforsøg fra kontoret - for lige at komme ud at se, hvad der foregår på skolen eller hilse på inde på lærerværelset - men ak, belejringen er for tæt. Jeg slipper kun hen til glasdøren - eller i bedste fald ud midt i forhallen, inden jeg er blevet opdaget og straks føres tilbage

på kontoret for at tage fat på et nyt problem. Således buret inde nynner jeg nogle gange for mig selv et par linjer fra en mere samtidig digter, Steffen Brandt: "Fri som fuglen i sit bur flakser jeg omkring på stækkede vinger." - Men på et eller andet tidspunkt sidst på eftermiddagen eller først på aftenen, så går selv de mest sjældne alligevel hjem - og så tager jeg en runde på den helt stille skole og nyder den orden og disciplin, der hersker i de tomme lokaler!

Spøg til side - det hører med til jobbet - og heldigvis er der jo også andre dage, hvor det hele kører i et roligere gear, og hvor jeg har tid til at glæde mig over alt det, der foregår på skolen uden for administrationen. Og når jeg så mærker lærernes og elevernes opbakning allerede fra den første skoledag - under min første "officielle" tale ved gobelin-indvielsen i majestætens påhør - og når jeg mærker lærernes engagement i undervisningen, oplever stemningen i klasserne, i sprogcaféen for tospogede, i laboratorierne, på vej til studietur - og når jeg mállos ser på 3.g'ernes splittergale og fantastiske revy i forbindelse med skolefesten i marts - ja, så er det det hele værd. Så flyver fuglen frit.

Keld Larsen

Råb over bakketoppen?

Lad mig begynde med at fortælle, at jeg nu ved min afsked har været på ÅSG som lærer siden 1965 – altså 36 år!

I unge, der måske læser dette her, vil sandsynligvis tænke: "Har manden ingen fantasi!" Da jeg var til en årsafslutning på den skole, hvor jeg som ganske ung var årsvikar, fortalte en kollega, at han nu havde søgt stilling et andet sted efter ti år på vores fælles skole. Og da var det mig, der tænkte: "TI ÅR! Det er jo en evighed!"

Se, det siger lidt om forskellen på mekanisk tid og psykologisk tid. For selv om jeg i dag selvfølgelig nok synes, at det er noget siden, jeg første gang gik ind ad døren på ÅSG og så Jorns kunst og mine nye kolleger og kommende elever, så føler jeg dog, at så længe siden er det nu heller ikke!

Men det er dog et faktum, 36 år - et halvt menneskeliv - vægter trods alt noget. Fx har jeg ud over at have rettet mellem 30.000 og 40.000 skriftlige opgaver også mødt, lad os sige et par tusinde elever! Nogle er selvfølgelig glemt, andre er husket, nogle er der stadig kontakt med, men væsentligst er, at det næsten hver time med disse altså stadig hinanden afløsende elevgrupper har været oplevet som vigtigt, - ja, jeg vover at sige livs-vigtigt - at gå i clinch med digte, romaner, essays osv.

Forfatteren Knud Sønderby filosoferer et sted over forskellen på unge og ældre – et problem, han stadigt og stædigt kredsedes om – og siger her om ungdommen: "*Man ved selvfølgelig med tanken og fornuften, at man ikke vil blive ved med at være ung, at man skal blive gammel og dø engang, men tror det ikke, er endnu i den langsomt opadgående bue, er ikke nået til toppen, hvor man ser det nedadgående på den anden side, ser faldet foran sig, ser alderdommen, afslutningen ved bunden af rutschebanen. Ungdommen og alderdommen på hver sin side af bakketoppen ser ikke hinanden, kan knap nok råbe hinanden op.*"

Der ligger selvfølgelig en eller anden sandhed i det, han siger, og det er vigtigt for en lærer hele tiden at holde fast i den forskel, der vitterligt er: det er latterligt at forsøge at være ung med de unge.

Men holdt hans synspunkt hundrede procent, var der jo ingen mening i at være lærer, for så stod man på den ene side af bakkekammen og råbte op, uden at kunne se eller få kontakt med de unge på den anden side af bakken. Og mening med at være lærer synes jeg der har været, og når jeg nu holder op, er det ikke fordi jeg er træt af skole, elever, kolleger, fag, men fordi jeg efterhånden føler mig mæt. Og det kan forhåbentlig høres som noget helt andet!

Jeg har – også da jeg selv gik i skole og senere som ung lærer – ment, at et møde med forskellige aldre er et privilegium. Jeg synes, det ville have været fattigt for unge, hvis de kun mødte lærere, der havde stort set samme erfaringshorisont som dem selv. Og omvendt, at det, der hos mig selv bl.a. har holdt krudtet tort og lysten vedlige, har været mødet med stadigt unge mennesker på vej til at opdage mere og mere af verden. For de flestes vedkommende har det – til trods måske for en ydre blaset afstandtagen og sikkerhed – vist

sig som en kombination af nysgerrighed og usikkerhed i forhold til den enorme verden, som det bl.a. er skolens opgave at prøve at lukke nogle døre op til. Og også forståelse for, at man kan hente noget hos andre end ens egen generation.

Fundamentalt set tror jeg, at har man ikke selv stadig denne nysgerrighed hver morgen, mere eller mindre udtalt og bevidst, så orker man ikke at tage ind og se på de samme tekster (med forskellig variation), de samme unge mennesker mellem 15 og 20 (selv om der stadig sker en løbende udskiftning) med de samme grundlæggende pædagogiske problemer (selv om der også her kommer nye).

Nysgerrigheden grunder i, at nok er det på sæt og vis det samme og det samme og det samme, men dog er hver dag ny og anderledes, fordi kortene hele tiden blandes på en ny måde: hver ny årgang elever er lidt anderledes end de forrige, hver klasse er sammensat på en anden måde end den forrige og derfor anderledes i samspillet mellem enkeltdele, og derfor er de pædagogiske problemer også hele tiden skiftende, fordi udfordringerne hele tiden forskybtes i forhold til hinanden.

Prøv at gå hen på nordgangen og se på billederne i den årække, jeg har været på skolen, altså fra 1965 til i dag (men ikke for at se, hvordan jeg har ændret mig!) Nogle vil kunne finde deres egne forældre, men alle kan, hvis de gider, se, at unge til alle tider er ens, men også, at hver årgang adskiller sig en lille smule fra den forrige.

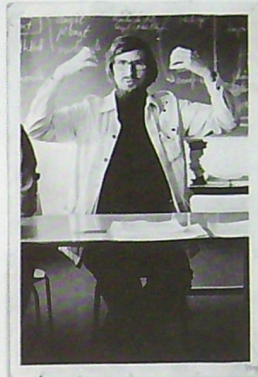
Det har for mig vist sig bl.a. i den horisont, som hver, om ikke årgang, så årti havde som sin. Der er langt fra de første spirer til ungdomsoprøret, hvor Henrik Grønning (se, ham husker jeg bl.a. derfor!) som den første sagde "du" til mig, over den mere hårdtslående marxistiske tid i 70'ernes midte, hvor kampen mod gymnasiet som en

"klasse-skole" kunne være hård, og hvor kravet om solidaritet med de undertrykte i den store verden og arbejderklassen herhjemme efterhånden erstattede morgensang og katederforhøjning, til vore dages egentlig blide venlighed i omgangen mellem lærere og elever.

Men lighederne er større: smukke og mindre smukke, langhårede og korthårede, farvede og ikke-farvede, kloge og måske mindre kloge, venlige og (sjældent) uvenlige, nysgerrige og selvtilstrækkelige, flittige og dovne - hver ny klasse i en helt speciel blanding, som nok gør, at netop den klasse er 1a, 2x, 3y og ikke nogen anden - men alligevel en for de fleste fælles rivende udvikling gennem tre år fra at være ikke længere barn til at være et voksent menneske.

Det har været de 36 år værd!

Jørgen Sørensen

m tildragelser i torfyrstendømmet Luxembourg

fra vor udsendte medarbejder

var engang i det danske for-forår, en af de talstynneladende uendelige dage med regn og læst, en stiv kuling, som forlystede sig med at ende regnsyle mod mit ansigt, at jeg efter en mere frisk end behagelig cykeltur tømte min postkasse og slog op i gymnasielærernes fagblad. Dansk-og filosofilærere søges til Europaskolen, I der, og hvorfor ikke? Hvorfor ikke erklære midlertidig undtagelsestilstand i gymnasielærertilværelsen og prøve lykken mod syd?

halvt år senere var vi der, et stort, gammelt hus kanten af den kløft, der omkranser Luxembourgs gamle bydel. Hvis vi strækker hals, kan vi se den eventyragtige silhuet af domkirken og de tætliggende huse i pastelfarver og foran dem broerne, som med dristige bukonstruktioner spænder over kløften og de lavreliggende kvarterer. Vi guffede i os af synet og nød de sidste sommerferiedage, inden vi begyndte tre måneders spidsrod gennem de storfyrstendømmelige myndigheders veludviklede sans for absurd humor, også kaldet bureaukrati. Oprettelsen af en telefon tog den bedre del af det første fjerdingår. Der skulle indsendes et ansøgningsskema, som ikke var komplet uden et kontonummer, hvad der igen kræver indsendelsen af et ansøgningsskema og - det er meget vigtigt - oprettelse af en bankkonto, som for sin del naturligvis indebærer et nyt ansøgningsskema med samt et brev fra arbejdsgiveren, dvs. skolen, der var behageligt lukket frem til 6/9. Alt dette viste sig blot at være en lille hyggeøvelse inden den virkelige ilddåb: omregistrering af bilen. Dertil krævedes personligt fremmøde på skolens administration, et centralt stempelkontor, toldvæsenet og nummerpladekontoret, og alle myndigheder skulle have ansøgningsskemaer i mindst et par eksemplarer. Imidlertid var

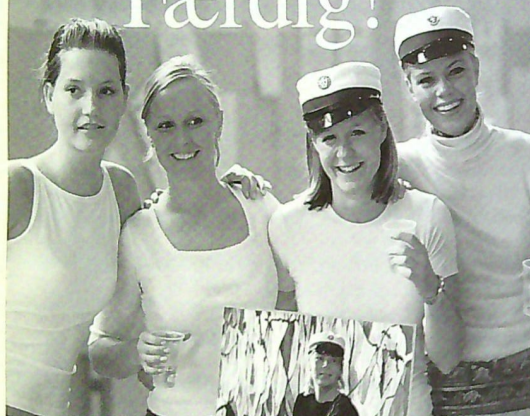
også det lettere sagt end gjort, for inden vi kunne gå på nummerpladekontoret, skulle vi registreres i det lokale folkeregister, hvad der igen krævede et stempel fra bureau de justice, som rimeligvis skulle have en kopi af mit ansøgningsskema om udstedelse af et særligt id-kort for EU-ansatte, hvilket ikke foregik ubesværet, da...

Europaskolen er nyopført, for nylig indviet af selveste storhertugen under overværelse af diverse honoratiore og ingen elever. Arkitekturen er rå brutalisme: store, grå betonflader og klinkegulve i badeværelsesstil anno 1975, hvilket tilsammen giver god resonansbund for en mangedobling af 3 - 4000 elevers bestrebelse på at støje så meget som muligt.

Midt i bunkeren befinder lærerværelset sig, en betonskuffe med laminatborde og diverse opbevaringsmøbler. For den ukyndiges blik ikke noget charmerende sted, for kultursociologen og den alment nysgerrige et studium i forskellige europæiske lærerkulturer. Der er bordet med danskerne i cowboybukser og beskidte sko, og der er de italienske damer, som stod op klokken seks for at lægge make up og klemme silikonen på plads. Franskmændene ejer ikke en beklædningsgenstand til under 2000 kr. (kun undtagelsesvis har jeg dog lyst til at gøre mig tanker om de mere intime), mens tyskerne - i hvert fald den mandlige del - har overskæg (på det område er grækerne længere med ligestillingen). Religionsundervisningen er konfessionel, så der er også den enorme græsk-ortodokse præst med en jungle af et skæg og et sugende, mørkt blik, som stod man allerede med det ene ben i Orienten. Et skægt sted er det jo også dette lærerværelse, hvor man endte får venner fra en halv verdensdel.

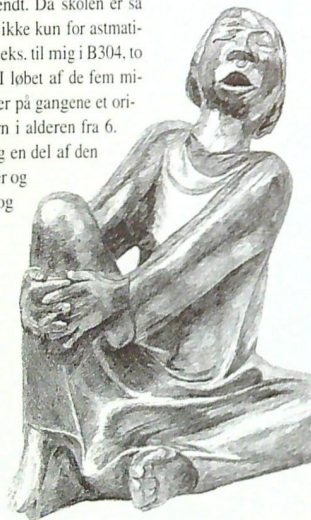
Færdig!

ultikulti i 1w

I dette Babel hersker trods alt en vis orden, nemlig et fra Frankrig inspireret, for ikke at sige kalderet, skolesystem. Tests udgør en ikke uvæsentlig del af undervisningen på Europaskolen, og en god del af min forberedelse går ud på at formulere udspekulerede og ondsindede versioner af slagsen. Skoleåret er inddelt i tre trimestre, og for hvert trimester skal alle elever have to tests i hvert fag. På den måde skal jeg udarbejde 36 prøver i løbet af et skoleår, hvortil kommer arbejdet med terminsprøver og eksamener. For eleverne er belastningen naturligvis endnu større, men i det mindste er prøvetimerne forberedelsesfri, og det kan der godt trænges til i et system, som lægger vægten på lektier og hårdt arbejde.

Projektarbejde er i denne sammenhæng et pudsig indslag af dansk pædagogisk folklore. Den hæderkronede klasseundervisning er stadig så godt som enerådende, endda med den for lærerne behagelige tilføjelse, at eleverne skal komme til lærerens klasse, ikke omvendt. Da skolen er så umanerligt stor, kniber det ikke kun for astmatikere at nå fra lokale E107 f.eks. til mig i B304, to trapper og tre gange væk. I løbet af de fem minutter, pauserne varer, er der på gangene et orientalsk mylder af skolebørn i alderen fra 6. klasse til 3.g. Det er nemlig en del af den franske arv, at skellet går her og ikke mellem 9./10. klasse og gymnasiet.

Kristine Torkelson
26.11.2000

I danske ører lyder det alt sammen som noget fra Ruder konges tid, men det fungerer, og bliver eleverne ikke så skræppe til at samarbejde, kompenserer den kulturelle åbenhed og sprogfærdighederne så rigeligt. Det er mere reglen end undtagelsen, at en europaskoleelev i 6. klasse taler ét og i 3.g to eller tre fremmedsprog flydende og stort set uden accent.

Otuf Lindberg-Nielsen
pt. orlov i Luxembourg

mon Gebru, Io Maria Schönherr, Michael Steins, Anna Anusha Thybo, Hao Jiang, Katrine St. Lonnie Mikkelsen, Sabina Deleuran, Leck Eriksen, Rasmus Nielsen, Evelyn Bridgidan, Thomas Sørensen, Awate Debessai, Maja Jak, Ditte Sø, Döndü Alici
vnenne taler deres tydelige sprog: Vi er et bro multietnisk sammenrend her i 1w - med rødrundt omkring i verden, fx Eritrea, Tyrkiet, Island og Årslev. En er halvt polak, en anden tv engelsk, og både en hel og en halv kineser er en kvart franskmand har vi også! Nogle er i Langtbortistan, andre på Kommunchospita- Og Anna kom med fly fra Sri Lanka.

en er vi så forskellige, som navnene umiddelbart lægger op til? Nogle steder ligger det kun i efter- eller mellemnavnet, at nogle af os ik-

ke er „pæredanske“. At alle ikke har samme hudfarve, er der jo ingen, der lægger mærke til mere. Vi bemærker ikke, at Awate er mørkebrun, at Anna kun når Michael til navlen, at Haos øjne er skæve, at Döndü bærer tørklæde, eller at Marie rent faktisk har fregner! Klassen som sådan er på nogle måder ikke mere anderledes end en fuldstændig pæredansk klasse med individualister. Vores meninger og holdninger er jo lige så ens - og forskellige! - som i andre klasser. De få forskelle, vi bemærker, er fx andre synspunkter i debatter eller anderledes mad til vores spise-sammen-aftner. Hvilket faktisk er et farverigt pust i en til tider stresset gymnasiehverdag med projekter, fysikprøver eller forberedelse af oplæg. Hvis man skulle tage fat i klassens absolutte modsætninger, er det hverken hudfarven eller baggrunden, som gør forskellen.

Vi har tit spændende diskussioner i historie og andre fag; især diskussioner om religion har været interessante. At få begrundet hvorfor et tørklæde kan være vigtigt, at vide hvordan man skrifter i en katolsk kirke og høre, at man rent faktisk kan tro på en Gud er fascinerende, når man er vant til almindelig leverpostej-ateisme, hvor kirken kun er pynt og staffage til barnedåb og overdådige bryllupper. Det er ikke altid, vi helt og fuldstændigt forstår hinanden, men gør det noget?

En fælles aften på skolen er som at sidde ved et multietnisk middagsbord. En blandet duft af frikadeller, kinesisk risret, tyrkisk Kami Yarik bestående af aubergine, laurbærblade og krydrede kødstykker spreder sig i det festpyntede lokale. Et ret uimodståeligt syn! Sådan er det også - i lidt mindre luksuriøs udgave - når vi sidder rundt om kantinebordet.

Nogle af os er vokset op med andre normer end de gennemsnitsdanske - hvis sådan nogle ellers findes. Alligevel oplever vi, at der er langt mere, der forener os - fester, småsnak, lektier, grin og gas, diskussioner - end ting, der adskiller. Måske

hænger det sammen med, at de andre normer ikke er så anderledes endda. Da Filmon fx skulle fortælle om de normer, han er opdraget med, fik tysklæreren et saligt blik i øjnene og begyndte at tale om de gode, gamle dage: I en nordafrikansk kultur er respekten for forældregenerationen langt mere udtalt, og gæstfrihed er et 'must'. „Min mor ville flippe helt ud, hvis jeg kom med nogle af de uforskammede kommentarer, som jeg somme tider hører danske børn sige til deres forældre. Det er bare helt utænkeligt hjemme hos os.“

Er alt så rosenrødt multikulti-samvær? Nej, det er jo ind imellem rimelig besværligt at være almindelig gymnasieelev med kun 24 timer i døgnet, hvor der skal være plads til både det sjove og til det sure slid. For nogle af os er skriftlig dansk lidt af en overvindelse at komme igennem, for andre af os er det andre fag, der volder kvaler. Også her ligner vi alle andre klasser. Men facit er, at vi nyder at være lige præcis os - 27 dejlige, unge mennesker (som vore bedstemødre kunne have formuleret det), der har det godt sammen.

1w 2000/01

SKOLEÅRET 2000/01

Ny skemastruktur

Århus Statsgymnasium har med skoleåret 2000/2001 søsat et ambitiøst skoleudviklingsprojekt. Umiddelbart er dette udviklingsprojekt mest iøjnefaldende ved den ændrede skemastruktur. Det faste ugeskema er afskaffet til fordel for en varierende mødeplan. Men det nye fleksible skema er ikke blot en strukturel forandring - det er en nøgle til pædagogisk fornyelse.

Plads til nye og varierede arbejdsformer

Gymnasieskolen som sådan er en succes. Et stadigt stigende antal unge har gennem de sidste årtier valgt netop det almene gymnasium som deres ungdomsuddannelse. Men i en verden, hvor alt er i hurtig forandring, kan man naturligvis ikke tillade sig at læne sig tilbage og hvile på laurbærrene. Vi må også erkende, at gymnasiet på

Målene: Kjølby Jørgensen. 3b

det seneste har fået et lidt støvet image som en noget konservativ skoleform domineret af traditionel klasseundervisning og nogle meget stive pensumkrav og eksamensformer. Både udefra og indefra har der været markante ønsker om at modernisere gymnasiet.

Undervisningsformerne omkring os har udviklet sig meget i de seneste år. I grundskolen har man f.eks. kunnet iagttage en vægtforskydning fra den traditionelle, lærerstyrede klasseundervisning til mere selvstændige projektarbejdsformer. Og det er det grundlag, vi skal bygge videre på i gymnasiet. Endvidere stiller samfundet krav om, at gymnasiet - ud over at fastholde det høje faglige niveau - også fremmer nogle mere personlige (og meget efterspurgte) kompetencer: samarbejdsevne, selvstændighed, omstillingsevne, kreativitet m. v.

Men ønskerne om udvikling kommer også indefra. Her på skolen havde vi i starten af år 2000 en debatdag, hvor elever og lærere hver for sig diskuterede og formulerede ønsker til skolens udvikling, og hvor der var lejlighed til at beskæftige sig med undervisningsformer og pædagogik. Der fremkom ved den lejlighed markante ønsker både fra elevside og fra lærerside om at tilrettelægge arbejdet, så der var større udfoldelsesmuligheder i hverdagen. Hvad man ønskede sig, var først og fremmest følgende:

- mere plads til fordybelse - mulighed for at kunne arbejde en eller flere dage med et enkelt fag
- mere plads til tværfagligt samarbejde, så det bliver tydeligt, at fagene hænger sammen
- mulighed for tolærerordninger
- mulighed for projekter, hvor flere lærere arbejder sammen med flere klasser i samme fag

- bedre muligheder for at arrangere ekskursionser ud af huset
- bedre muligheder for at inddrage og udnytte gæstelærere.

Skolen gik straks i gang med at analysere, hvordan det ville være muligt at realisere sådanne ønsker. Indførelsen af årsnormen åbnede nye muligheder for tilrettelæggelse af undervisningen, og det viste sig, at kun et radikalt brud med det traditionelle ugeskema med dets bindinger ville kunne imødekomme en sådan modernisering af skolen. Man valgte at gøre forsøget, og lærerne gik i gang med at tænke deres undervisning ind i nye rammer. For sommerferien var der alene til efterårssemesteret formuleret ønsker om 46 særlige undervisningsprojekter. Og hen over sommerferien gik man så i gang med at udarbejde det fleksible skema, som faktisk muliggjorde realiseringen af langt de fleste af disse undervisningsprojekter. I alt blev det muligt i hele skoleåret 2000/2001 at gennemføre 80 undervisningsprojekter med særlig skematilrettelæggelse.

Hvad betyder det fleksible skema i praksis?

ÅSG har taget den fulde konsekvens af årsnormen og af ønskerne om at give plads til mere moderne arbejdsformer. Det lyder lidt ubeskedent, men vi mener, at ÅSG dermed befinder sig i førerfeltet blandt gymnasierne. Skoleudvikling er på ÅSG ikke begrænset til enkelte uger, men er noget, der foregår gennem hele skoleåret.

Når der skal være plads til så mange projekter og aktiviteter, så betyder det, at elever og lærere ikke kender deres skema for et helt år ad gangen. Ofte vil der ganske vist være et grundskema, der går igen i et par måneder, men selv dette påvirkes løbende af ændringer. Derfor bliver det nødvendigt for både elever og lærere at holde sig ajour med mødeplanerne på skolens intranet, som man kan gå ind på fra computere på skolen eller hjemmefra. Mødeplanen er i princippet blevet elektronisk, men papiret er dog ikke helt af-

gået endnu. Efter elevønske udprinter og distribuere administrationen de individuelle mødeplaner til eleverne en gang om måneden (selv om eleverne selv kan gøre det). Opslag i det samme skema (lærerskemaer, elevskemaer, holdliste, lokaleplaner etc.) kan kun foregå elektronisk. Vikarændringer, som er blevet mærkbare for lærerne med det fleksible skema, kan ligeledes ses i nettet, men også på elevernes og lærernes opgavestavler.

Hvad er så omkostningerne?

De fleste lærere og fremmest føler mange, at der er tale om en større arbejdsbelastning. Det er rigtigt - men det skyldes ikke det fleksible skema, men det, at der er gået over til årsnorm og kravet om at nå 100 % af normen (mod tidligere praksis, der reelt kun nåede ca 90% - og i enkelte tilfælde helt ned til 80%). Vi har meget omhyggeligt måttet forklare dette forhold for elever og forældre, for på et tidspunkt bredte der sig myter om, at det fleksible skema betød, at eleverne på Århus Statsgymnasium fik flere timer og dermed større arbejdsbelastning end på andre gymnasier.

Flekskskemaet betyder derimod, at arbejdsbelastning kan være mere ujævnt fordelt.

Her skal man tænke på følgende. Når et fag eller flere lægger timer sammen til en eller to projektdage, så lægges en stor del af elevernes arbejds timerne - og ikke som hjemmearbejde ved de tilsvarende 4-8 lektioner i et ordinært skema. Her sparer eleverne altså noget af arbejdsbelastningen igen. Nogle uger vil være hårde, men andre vil være lette - og nogle gange vil eleverne have hele fridage. På den måde kommer elevernes arbejde til at ligne det arbejde, som ellers udføres i samfundet.

En anden væsentlig omkostning er, at det skriftlige arbejde kan blive meget belastende, når man samtidigt har en hård uge. Her må vi indrømme, at det ikke har været muligt at planlægge de skriftlige opgaver på anden måde end ved at for-

dele de skriftlige opgaver jævnt ud over året. Men vi har forbedret situationen ved at opfordre lærerne til at udlevere opgaverne i god tid, således at eleverne kan planlægge dette arbejde og udnytte de "tynde" perioder bedre.

For nogle elever betyder det fleksible skema endvidere, at de ikke kan planlægge eventuelt erhvervsarbejde så tidligt på dagen, som de ønsker. Her må vi fastholde, at ÅSG er elevernes første og vigtigste arbejde - og her er rammen 8-15 (dog 15.10 om tirsdagen). Erhvervsarbejdet skal planlægges ud fra skolens arbejdsplan - ikke omvendt.

Evaluering

Der er allerede i 2000 foretaget en forhåndsevaluering af det fleksible skema, som grundlæggende peger på, at vi skal fortsætte arbejdet, men som naturligvis også opsamlende mange uhenigtsmæssigheder. Både elever og lærere vil i foråret 2001 foretage en egentlig evaluering. Og til dette formål har vi indgået et samarbejde med en ekstern evaluatør, Peder Søndergaard, Handelshøjskolen i Århus. Denne evaluering vil munde ud i en rapport i efteråret 2001, som sendes til Århus Amt og til amtets gymnasier.

Keld Larsen

Forsøg i samfundsfag

- 2.g - højt niveau

Samfundsfag har i skoleåret 2000/2001 søgt og fået bevilget timer fra amtet til et pilotforsøg i 2.g-samfundsfag for alle tre højniveauhold og følger det op med en ansøgning til ministeriet om fortsættelse af forsøget i 3.g.

Indhold/form/rammer:

Vi betragter hele årgangen af samfundsfaglige som en helhed og planlægger de to års undervisning sammen, dvs. vi er tre lærere, der arbejder i team, og vi planlægger sammen med eleverne, hvilke emner/temaer/projekter der skal arbejdes med på alle tre hold. Pointen er, at vi vil følges ad gennem de to år. Det giver selvfølgelig nogle begrænsninger i de enkelte holds valgmuligheder fra projektperiode til projektperiode m.h.t. de mere overordnede emner, men til gengæld får eleverne øgede valgmuligheder i forhold til lige netop de problemstillinger, de i mindre grupper ønsker at arbejde med i forbindelse med projekt-opgaven.

Vi deler det enkelte år op i 4-5 projektperioder, hver med en overskrift, der passer til fagets forskellige discipliner, men som går på tværs af dem. Vi vælger altså en række temaer (fx EU og den fælles valuta), som så dels skal belyses på tværs af disciplinerne økonomi, politik, sociologi og international politik i en række lektioner, og som dels skal danne baggrund for elevernes valg af temaer/problemstillinger til et gruppeforløb, der skal afsluttes med en projektopgave. Disse projektopgaver bliver så evalueret efter hver projektperiode og indgår senere som en vigtig del af den mundtlige eksamen.

Tilrettelæggelsen af arbejdet sker som sagt i et lærerteam og på tværs af holdene. Ud over koordineringen af emner og projektopgaver arbejder lærerne også sammen på andre leder. Det er pla-

nen, at holdene ind imellem, når emnet passer til det, undervises af én lærer i foredragsform. Her ved spares op til, at vi flere gange i løbet af året, hvis et af holdene flyttes ud af valgblokkens placering, kan undervise dette hold med tre lærere på en gang som deleundervisning i særligt svært stof, hvor vi så har mulighed for at differentiere. Vi er som lærere ikke bundet til netop vores eget hold, men kan undervise grupper af elever i det, vi specialiserer os i, på tværs af holdene, efter elevbehov.

Eksamensformen:

Vi ønsker at lave den mundtlige eksamen som en kombination af gruppeeksamen og individuel eksamen, hvor eleverne gruppevis møder på et fastsat tidspunkt og får udleveret et gruppespørgsmål i relation til en projektopgave og et individuelt spørgsmål i relation til andre dele af pensum. Gruppen forbereder sig i fx 1 1/2 time, fordelt med en time til gruppespørgsmålet og 1/2 time til det individuelle spørgsmål. Derefter eksamineres

gruppen i 1/2 time, hvorefter hver af de tre elever eksamineres i 15 minutter, efterfulgt af en voting på ca. 15 minutter. Der gives en individuel karakter.

Den skriftlige eksamensform er mere uklar, da den stadig skal fastlægges af ministeriet. Vi arbejder med følgende model: Den skriftlige eksamen fordeles over to dage. To dage før eksamen får eleverne udleveret en større materialsamling om et hovedtema. Eleverne er på forhånd sammensat i grupper. I grupperne skal man så finde ud af, hvilke problemstillinger og spørgsmål det kunne være centralt at besvare ud fra materialet og ud fra ens faglige viden fra undervisningen. Det har man 3 lektioner til. På selve eksamensdagen får man så udleveret ét centralt stillet spørgsmål, som alle skal besvare ud fra materialet eller dele af det. Derefter laves en besvarelse efter eget valg ud fra de problemstillinger og spørgsmål, som grupperne har fundet frem til to dage i forvejen. Spørgsmålene skal opfylde nogle metodiske krav og skal lægge op til brug af relevant faglig viden.

Motivationsformål/perspektiver:

Hvad vil vi egentlig opnå med alt dette?

Vi tror, at en sådan måde at gribe tingene an på har nogle perspektiver for både eleverne og lærerne. På elevsiden stilles krav om et større ansvar for egen læring og om ansvar for den fælles læreproces for gruppen. Gruppen stilles i højere grad til ansvar for de produkter, der kommer ud af processen. Derfor de nye eksamensformer. Det kræver ikke kun faglige kompetencer, men også en række andre kompetencer, herunder evner til samarbejde, sprogkompetencer, sociale og mere personlige kompetencer og evner til at deltage i en demokratisk proces. Vi tror, at studiekompetencen øges ved den øgede vægt på selv at skulle formulere problemstillinger og undersøge virkeligheden. Vi tror samtidig, at den mere selvstændige arbejdsform giver en højere elevaktivitet.

På lærersiden tror vi, at samarbejdet giver flere ressourcer, både til planlægning og udvikling af den pædagogiske praksis. Vi kan måske gå mere i dybden fagligt ved at kunne specialisere os i fagets forskellige dele.

Vi tror i det hele taget, at et samarbejde i lærerteam giver mere fantasi, flere ideer fagligt og pædagogisk. Vi kan i samfundsfag bedre realisere de nye krav i bekendtgørelse og vejledning for faget, der netop betoner den tematiserede undervisning i modsætning til den disciplinære, og som stiller krav om en øget anvendelse af projektarbejdsformen samt anvendelsen af IT. Vi tror ikke, at dagligdagen bliver lavet meget om, hvis ikke der sker afgørende ændringer i eksamensformen, især den skriftlige, der i vores fag i hvert fald har en meget stærk bakspejls effekt på undervisningen.

Forsøget fortsætter som sagt i 3.g og justeres ud fra de erfaringer, vi høster i år.

Birgitte Gram,
Jens Damgaard
og Michael Andersen,
lærere i samfundsfag

Tværfaglige og projektorienterede forløb i 2b

Tværfagligt projektarbejde - set med lærerøjne

I nuværende 2b har der siden skolestarten i 1.g været fokus på teamsamarbejde, og fagene historie, tysk og dansk har arbejdet tværfagligt og med projekter. Da vi kastede os ud i at arbejde i team, var det uden en reel forestilling om, hvad det kunne føre med sig af inspirerende og givende timer – ej heller havde vi en forestilling om arbejdsbyrden. Men nu, hvor de værste frustrationer er overvundet, dukker der stadig flere glædelige overraskelser op – som når det fx viser sig, at historiepogaverne er rigtig gode, eller når eleverne gang på gang drager viden fra fagene tysk og historie ind i dansktimerne...

At være et team har for os lærere betydet, at vi i tæt samarbejde har planlagt fælles forløb og projekter. Vi har forsøgt at binde vores fag sammen bl.a. med sigte på at skabe en sammenhæng mellem fagene i elevernes bevidsthed, at skabe tid til fordybelse og vigtigst af alt at få eleverne til at arbejde aktivt, ansvarligt og selvstændigt.

I praksis har teamsamarbejdet betydet, at vi har haft projektperioder, hvor to af fagene eller alle tre arbejder sammen om et emne og frem mod et fælles slutprodukt. Vore emner har indtil nu været "Ungdomskultur i 90'erne" (alle tre fag), "Eventyrgenren" (tysk og dansk), "Den kolde krig" (tysk og historie) og "Romantikken" (tysk og dansk). I projektperioderne har vi lærere kort et

parløb og på udvalgte tidspunkter både i begyndelsen, i midten og sidst i forløbene haft halve eller hele projektdage, hvor vi har været flere steder samtidigt, så vi kunne drage paralleller mellem fagene eller hjælpe med fokus, problemformulering osv. Eleverne har i arbejdet selvstændigt med tværfaglige emner, og produktet har været en skriftlig aflevering eller en mundtlig fremlæggelse. Det første projekt lagde op til danskopgaven, i Koldkrigsforløbet blev der skrevet fiktionstekster ud af historisk materiale, og Romantikforløbet skal nære fremtid munde ud i kreative radioudsendelser med inddragelse af både tyske og danske romantiske digtere.

Man kan projektorienteret undervisning og teamsamarbejde så betale sig? Vi ønskede at arbejde i tværfagligt team, fordi vi havde en forestilling om, at hvis vi arbejdede tæt sammen om at planlægge forløb og projekter, hvor der var tydelige sammenhænge mellem vores fag, ja så ville vores begejstring og arbejdsglæde nok også smitte af på eleverne.

Selv har vi i hvert fald som lærere fået en større sammenhæng og – da alt langt om længe var planlagt – en anden ro over vores arbejde. Da eleverne generelt har udvist et stort engagement, og vi lærere kender hinandens materiale og har et fælles tværfagligt mål, opstår der meget ofte inspirerende spørgsmål og nuancerede dialoger, der sætter stof til i et helt nyt lys. Og det er især disse åbne samtaler, hvor grænserne mellem elev- og lærerrolle opløses, det som lærer er spændende at opleve. Vi synes, vi har lært en masse!

Marianne Warrer, Torben Wulff og
Annette Rasmussen

- og med eleverne

Gennem det første halvandet år af vores gymnasietid har vi som elever været så heldige at være forsøgsdyr i et såkaldt tværfagligt samarbejde, og det vil sige, at vi over perioder har arbejdet med

de samme emner i flere forskellige fag. Udbyttet af dette har for os været, at vi har kunnet fordybe os i et emne i en grad, der ellers ikke ville være muligt. Vi har fx beskæftiget os med emnet "Den kolde krig". Det gav os en generel historisk indsigt i den pågældende periode, som vi har brugt i fx tyskundervisningen. Hermed har vi lært at overføre viden fra et fag til et andet. Denne arbejdsform har været god. Sammenhængen mellem de forskellige fag har givet os en overskuelig hverdag, fordi vi ikke har beskæftiget os med flere forskellige emner på samme tidspunkt, men har kunnet koncentrere os om ét.

Den viden, vi har tilegnet os i det ene fag, har vi kunnet bruge som et redskab i diskussioner i andre fag og som faglig ballast til nuancering og stillingtagen. Herved er det faglige niveau i klassen blevet hævet, også fordi klassen har engageret sig mere i diskussioner, tekstlæsning og gruppearbejde.

Gennem gruppearbejde har vi skullet arbejde selvstændigt. Dette betød, at vi måtte vise respekt over for hinanden, tage ansvar i form af at lave lektier, deltage i diskussioner m.m. Vi har selv skullet finde frem til overordnede problemstillinger, og vi har egentlig fået stillet flere spørgsmål af lærerne, end vi har fået svar. Dette har bevirket, at lærernes rolle er blevet mindre autoriteter og belærende, og de er i stedet blevet betragtet som hjælpere. Men projektarbejdsformen har også på andre tidspunkter været enormt frustrerende, og den har kostet blod, sved og tårer.

Til trods for alle anstrengelserne kan vi dog give fem stjerner til et fedt og lærerigt projekt, som vi håber, at kommende ÅSG'ere også kan få glæde af.

Rasmus Jacobsen, Katrine Nielsen og
Jacob Klintrup, 2b

Naturvidenskabsfestival

I slutningen af september afholdtes den landsdækkende Dansk Naturvidenskabsfestival. På Århus Statsgymnasium markerede vi festivalen gennem nogle naturvidenskabelige foredrag, men også ved at tilbyde nogle anderledes og spændende aktiviteter for de nye 1.g-klasser. Disse aktiviteter var ledet af eleverne fra skolens valghold i kemi og fysik.

Skolens 2.g-årgang fik mulighed for at høre lektor Jørgen Peder Steffensen fortælle om iskerneboringer på Grønland. Fysik, geografi og naturfag arbejdede med emnet i tilknytning til foredraget, som gav nogle gode perspektiver på bl.a. debatten om drivhuseffekten. Alle de matematiske elever i 3.g hørte om matematik og arkitektur ved Peder Gammel fra Arkitektskolen.

Som en del af 1.g-introduktionen til de naturvidenskabelige fag havde eleverne med kemi eller fysik på højt niveau fået til opgave at stå for nogle små aktiviteter. Aktiviteterne skulle have et naturvidenskabeligt indhold, men også gerne være lidt sjove og anderledes. Højniveauafviskholdet valgte nogle fysiske emner, som de forberede og præsenterede for 1.g-klasser. En klasse skulle selv bygge smelastikkanoner og beregne, hvor langt de kunne skyde. En anden klasse så den

klassiske flodebollesprængning sammen med andre forsøg om tryk, mens en tredje klasse oplevede lysfænomener både beskrevet med gamle teorier i latintimen og demonstreret med moderne fysikapparatur. I kemi udarbejdede 2.g-holdene kemi-jeopardyspørgsmål og organiserede interne konkurrencer i 1.g-matematikerklasserne. Undervejs blev der gennem demonstrationsforsøg dog også plads til at vise nogle af kemiens mysterier, såsom forvandling af rødvin til mælk.

Som afslutning på årets festival på ÅSG blev der holdt et kemisk aftenarrangement. Optakten var et foredrag af cand. scient. Yvonne Eskildsen Helmand om lægemiddelkemi. Efter fællesspisning og oplæring i den kemiske sangskat stod kemikerne fra 3.g for aftenens underholdning. 2.g'erne fik nu selv testet deres kemiske paratviden i kemi-jeopardy og fantastiske, psykedelisk oscillerende eksperimenter med passende underlægningsmusik blev først teoretisk forklaret ved tavlen og derefter oplevet på festsalens loft. Jo, naturvidenskabsundervisning kan have mange ansigter, og mange nye og spændende sider viser sig, når kreativiteten slippes løs.

Vivi Gammelgaard

Carmina Burana

I slutningen af september måned fik alle gymnasieelever på Århus Statsgymnasium muligheden for at være med i et Carmina Burana-kor. Carmina Burana er et klassisk korværk fra 1937, komponeret af Carl Orff. Teksterne er skrevet på hollandsvis latin og middelaldertysk og handler om kærlighed, vin og kærlighed. Værket er i sin helt egen stil, med et fantastisk kor i hovedrollen, nogle uafhængige sange til solister og små satser sat af symfoniorkesteret.

De fem deltagende gymnasier, Risskov Amtsgymnasium, Viby Amtsgymnasium, Langkær Amtsgymnasium, Katedralskolen og Århus Statsgymnasium, bidrog med hver sit kor og fik tilsammen et meget forrygende stort og dygtigt kor.

Etter flere måneders hårdt slid skulle vi på skoleåret sidst i november. Med tre musikstuderende solister og et skoleorkester blev værket opført på alle fem gymnasier.

Senere, nemlig først i december, skulle vi opføre værket i Musikhuset i Århus sammen med Århus

Symfoniorkester. Ugen op til blev ret hård med mange timers øvelse med Symfoniorkesteret, ny dirigent og nye solister. Det er ikke overdrevet at sige, at der blev øvet, til alle kunne teksterne udenad!

På selve dagen var Musikhusets store sal fyldt op og... hvilken oplevelse! At stå der i så mange menneskers påsyn og fylde salen med sang og musik var et brag af en oplevelse.

Gunhild Svendsen, 1x

For første gang i flere år valgte ÅSG at holde en idrætsdag for alle elever, hvor der var mulighed for at prøve alt fra petanque til sejlsads. Dog var 1.g'erne ikke en del af dette, da de skulle spille softball-turnering, som det har været tradition gennem et par år. Deres primære mål var at skabe et bedre grundlag for klassens sammenhold ved netop at arbejde sammen under uvante forhold og at få bedre kendskab til hinanden.

Idrætsdagen skulle være springbrættet til at udfolde sig kreativt og samtidig skabe et anderledes socialt samvær klasser og årgange imellem, hvor der var mulighed for at møde nye og ukendte ansigter i andre omgivelser end det vante klasselokale.

Den 15. september, hvor idrætsdagen blev holdt, var en måske lidt uheldig dag at afprøve dette eksperiment med fælles udendørsaktiviteter. Det stod ned i støber, hvilket gav nogle små problemer i enkelte af idrætsgrenene, som der dog senere blev rådet bod på, da solen langsomt begyndte at titte frem.

Arrangørerne af denne idrætsdag var, som et forsøg, mellemniveauholdet i idræt, der fik til opgave forinden at få fordelt eleverne på de mange idrætsgrene og derefter på selve idrætsdagen at fungere som coaches, dommere og andet i samspil med professionelle trænere og lærerne.

Også ved 1.g'ernes softball-turnering havde mellemniveauholdet en finger med i spillet. De fik to og to tildelt en klasse, hvori de skulle fungere som henholdsvis coach og dommer for derved så godt som muligt at vejlede 1.g'erne gennem denne dag og også på denne måde styrke den idé, at det skulle foregå inden for andre rammer.

ningen var her fra morgenstunden en smule "d", men dog var eleverne i højt humør, hvilket er en fornøjelse at se. Trods de tidlige morgentimer, hvor søvnen stadig kunne spores i øjnene, var den første halvtimes tid brugt på en god, nemmelags gang opvarmning: boldbanen rundt "k travl!

1.g'erne blev hurtigt gennemgået, da alle var klar til at komme i gang og få fundet en vinder, for vi kan jo ikke komme udenom, at der er en smule prestige i at vinde denne turnering. Baren blev kridtet op og spillet sat i gang med et af de tabte og vundne kampe. Alle otte klasser blev indbyrdes hinanden på banen, og det blev mange ophidsede tilråb, men selvfølgelig var der også en god træning for lattermusklerne.

De der tabte, bestridte vinder må jo så annonceres som vinder, der selvfølgelig løb med sejren, vandrepokalen en overraskelse fra McDonalds.

Den dag fyldt med sejre, tab, brugbar viden og mange muskler blev ført til ende med et brag af en koncert, der fyldte ÅSG med glade mennesker den aften. En perfekt afslutning, der fulgte op på en god og opløftede stemning, der havde været gennem denne dag, som varierede fra den normale undervisning.

Alt i alt fungerede idrætsdagen optimalt med stor tilbaklækning fra eleverne, der trods en brav kamp mod dårligt vejr og måske tabte kampe fandt, det var en udbytterig dag. Det lykkedes alle at finde balancen mellem hygge og konkurrence, så det var muligt at opretholde interessen og samtidig få opfyldt målene og ideen om kreativt og socialt samvær andre steder end inden for skolens fire mure. En vellykket dag, der forhåbentlig vil blive videreført næste år.

Mette Møller, 3x og Rikke H. Sørensen, 3b

Projekt ren skole

Fællesudvalget blev af Pædagogisk Råd i september måned pålagt at sørge for en bedre oprydning og orden på skolen - ikke noget lille pålæg -

nærmest et sisyfosarbejde, men vi gik i gang med krum hals, for vi var som mange andre også grumme trætte af det omsiggribende roderi og svineri, som vi dagligt færdes i.

Vore fokusområder var klasseværelser, kantine, lærerværelse, forhal, gange, fortrappe og cykelkælder. Vi kaldte os "Møgholdet" og ved hjælp af diverse indslag på seks tirsdagsmøder forsøgte vi at "komme rundt i krogene" og få gjort hinanden opmærksomme på:

- at svineri avler mere svineri
- at mor ikke arbejder på skolen
- og at vi har et fælles ansvar

Opgaven var stor! Vi forsøgte os med humoren som våben, og det er vores opfattelse, at kampagnen gik "rent" ind. Som ugerne skred frem, fremstod lokaler og kantine lidt pænere dag for dag, "nullermændene" føg ikke længere så lysteligt ned ad gangene, og pedellerne fik opsat flere af-

faldskurve. Hvem snuppede for resten vores meganullermand??

Opgaven er stadig stor! Nu hvor kampagnen er forbi, gælder det om at holde fast og forhåbentlig opretholde de resultater, vi nåede. Vi er ikke i tvivl om, at vi til stadighed skal minde hinanden om orden og renholdelse - fik vi nu kigget over skulderen, inden vi forlod klasselokalet? Fik vi ryddet af bordet, inden vi gik til time? Fik vi samlet skrællerne og papiret op efter os?

Vi tror på, at hvis vi allesammen gør os umage, kan det lykkes i det lange løb, og i samme åndedrag skal det nævnes, at Fællesudvalget lige har udsendt reviderede

ordens- eller adfældsregler, der er til diskussion blandt elever og lærere, inden Skolebestyrelsen præsenteres for dem. De meget enkle regler kan forhåbentlig gøre livet lettere for os allesammen - med en renere skole til følge, der også er rarere at være i!

*På Fællesudvalgets vegne
Line Purst Sørensen, 3d og Inger Meier*

**Grønnegården
er lukket
indtil videre
pga.
manglende
oprydning!**

Hvad betyder "ytringsfrihed"? Hvorfor kan man ikke sige "forholde sig inde", er man kan sige "forholde sig i ro"? Hvad er Amnesty International? Hvad betyder ytringsfrihed? Hvordan kan man finde frem til Herman Hesses holdning til sine personer, når "den står mellem linjerne"? Spørgsmål som disse fylder kaffebudet, når skolens tosprogscafé holder åbent en eftermiddag om ugen, hvor tre lærere prøver at give svar og forklaringer på nogle af spørgsmåle-

spørgsmål. I stedet i cafeen er ikke traditionel lektiehjælp til elever med faglige problemer, men fokuserer på den sproglige og kulturelle baggrund, som i en række sammenhænge og fag er en forudsætning for at få et tilfredsstillende udbytte af undervisningen i gymnasiet.

For hvordan skal man kunne oversætte udtrykket "tyve år på bagen" til engelsk, når man ikke aner, hvad det betyder på dansk, fortolke Edvard Munchs "Madonna", hvis man kun forbinder titelordet med en sexet sangerinde, se det humoristiske og ironiske i Benny Andersens digt "Smil", når det skal udledes af udtryk som "jeg bærer med smil mit smil... /jeg er borger i smilets land/ det er ikke spor morsomt" eller finde rundt i f.eks. nutid, datid m.m. på engelsk, hvis ens modersmål ikke har en tilsvarende tidsbøjning?

Som eksemplerne - der er taget fra de sidste to caféer - viser, drejer det sig om, at der består en barriere, som de tosprogede elever skal over. De skal have et lille skub for at komme i gang med en faglig udvikling og få lejlighed til at vise sig selv og

andre, hvad de formår. Det er dette skub, sprogcaféen handler om.

Ordet sprogcafé er mere end en falsk varebetegnelse. Undervejs bliver der drukket sodavand, spist slik, snakket, læst lektier, skrevet opgaver, arbejdet ved computer og drøftet sidste nyt på skolen og udenfor - nogle koncentrerer sig, mens andre hænger ud, og støjniveauet kan godt nærme sig normalt caféniveau - alt i en munter og konstruktiv atmosfære.

De implicerede lærere lagde forsigtigt ud med en forsøgsordning mellem efterårsferien og jul med en toleransbemanning. Men eleverne har taget så positivt imod ordningen, at vi regner med at fortsætte hele foråret. Der er nu tre lærere i (hårdt) arbejde hver gang, og efterhånden er antallet af elever, der deltager - i kortere eller længere tid - mellem 15 og 20. Vi har hele vejen haft elever med i planlægningen af caféen - det, tror vi, har haft betydning for, at vi tilsyneladende virkelig har ramt et behov.

Det bør afslutningsvis tilføjes, at den kontante baggrund for dette initiativ er, at amtet har givet en særbevilling til de gymnasier, som har mange tosprogede elever. Det er herfra, ressourcerne til indretning af lokale, indkøb af computere og særlige sprogprogrammer og lærerløn er hentet. Vi tror, at samfundet får fuld valuta for denne ekstra håndsrekning.

*På tosprogsudvalgets vegne
Mona Reichert*

Skolefest for 30 år siden og i dag

Efter at les lanciers sammen med studenterhuerne blev defineret som typiske symboler på borgerskabets kultur og dermed redskaber til undertrykkelse af arbejderklassen, blev de i klassekampens hellige navn sat på porten i forbindelse med studenteroprøret i 1968. Samme år begyndte jeg på gymnasiet i det, der dengang hed 1. real – en ældre skoleform, der svarer til 8. klasse. Der var kun én realklasse, og slap man gennem nåleøjet, havde man den fornøjelse at tilbringe 5 år på Århus Statsgymnasium. Vi var den næstsidste realklasse, og det bar vores undervisningsmaterialer præg af. Latinsk/dansk ordbog var sat med gotisk skrift, og vores engelske lærebøger stammede fra 3. mellem – en endnu ældre skoleform. Vi sagde De til lærerne helt frem til 3.g, og der var i det hele taget ikke mange fornyelser på undervisningsfronten.

Anderledes så det ud på festfronten. Væk var kjole og hvidt, balkjoler, lanciers og studentikose skolekomedier. Mine første fire skolefester var domineret af folk i cowboybukser, islandske sweatere, militærjakker, afghanerpelse, indiske gevandter, bare maver og beatlesstøvler, jesussandaler eller træsko. Det meste af festen gik med at ryge tjald i cykelkælderer, men vi havde gode orkestre som Shit og Chanel med Anne Linnet og Lis Sørensen, Gnags, Gasolin og Delta Cross Band.

Alligevel følte vi i 3b et vist tomrum – man kunne kalde det en mangel på klassisk dannelse, men det kaldte vi det selvfølgelig ikke, da vi i givet fald omgående var blevet udråbt til klasseforrædere af værste skuffe. Vi slog i stedet på det morsomme i at genoplive en af borgerskabets komiske skikke og insisterede på at danse lanciers. Til vores egen overraskelse var begejstringen og tilslutningen stor, og stemningen frem til den store dag antog sådanne højder, at selv lærerne blev revet med. Som en overraskelse på selve festaften opførte de et klassisk skuespil, som jeg ikke længere husker, hvad handlede om. Jeg husker derimod tydeligt den daværende rektor i toga og Inger Meier som kærnensund, tysk Mädel i dirndl med frikadeller ved ørerne. Bagefter dansede vi lanciers til den store guldmedalje. Det var dog kun i vores kvadrille, at tre af herrerne havde iført sig kjole og hvidt. De fleste var klædt i det sædvanlige flippertøj som min kavalér, der ses længst til venstre på billedet. Selv var jeg iført en hel-lang, helulden kjole i de smukke halvfjerdsfarver: rød, olivengrøn og beige. Man satte ikke hår dengang – til gengæld havde begge køn meget af det. Efter les lanciers var der fed rock til alle i frokoststuen, hvor pedellen solgte masser af bajere, for som vi sagde: Cerevisia melior ju brassicae albae est!

Her i nyere tid er det heldigvis ikke en synd at klæde sig ud og lege bal hos dronningen for en enkelt aften. Dresscode er store kjoler og smoking eller kjole og hvidt – passende beklædning til det traditionelle og fascinerende stilfulde program med les lanciers og besøg på Casino Royal. Desværre var det til tider svært at skjule, at der var tale om en flok lidt for almindelige og stilhandicappede skoleelever bag det stive puds.

Aftenen begyndte som planlagt med den sagnomspundne og bragende geniale 3.g-ryvy, som i vore dage ikke har plads til lærere, men er et rent elevprojekt. Her i det 21. århundrede er der oven i købet tale om en decideret lærerparodi over vores allesammens storebror Anton og andre autoriteter, der har markeret sig positivt eller negativt igennem de tre år. Revyen har været et månedsprojekt for de fleste af os sideløbende med den daglige skolegang. Dette medførte generel stress og faretruende fraværsprocenter, nogle tog konsekvensen og valgte at overnatte i K10 for med fascinerende sejlivede tømmermænd at gennemføre den kommende skoledag. For de fleste drejede revyprojektet sig i høj grad om fest på tværs af klasserne – en fest, der kulminerede med forestillingen fredag aften.

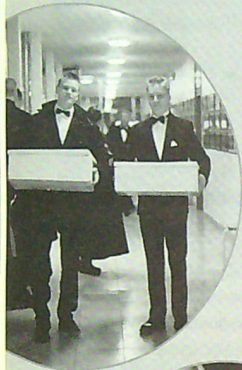
Som de to andre år fortsatte aftenen med spising i klasserne, hvor det enestående ÅSG-varmesy-

stem som sædvanlig fungerede optimalt! Personligt oplevede jeg – sammen med 80 forældre, lærere og medelever - 3 timer i et 45 grader varmt geografilokale fra fordums tid hvor max.-elevtallet var 25 pr. klasse. Som en del af gallakonceptet skulle de andre års tradition med sammenskudsfrikadeller og hokerbajere erstattes af mad udefra, vin og et festligt pyntet lokale. Man havde bare glemt at informere om, at service skulle medbringes hjemmefra, hvilket resulterede i lærerværelsets udjente testel og vin i Bentes klassiske hvide plastkrus. Efter denne Robinsonoplevelse, der krævede samarbejdsvenne og stor tålmodighed i kampen om føden i varmen, skulle vi traditionen tro danse les lanciers i festsalen, endnu en oplevelse med mange – nu berusede - mennesker på alt for lidt, men meget varm, plads. Det var derfor rart, da vi modne og voksne 3.g'ere forlod festen og overlod den til de små, konfirmandfulde og halvpubertære 1. og 2.g'ere, for – efter en times ventetid på en taxa – at tage på casino. Der blev gamblet og satset højt på black jack og rouletten, mens enkelte måtte erkende deres drikkemæssige nederlag og gå kald på toilettet. For som i gamle dage kan vi også godt lide at drikke øl.

Trine Loch Elkjær og
Marie Kirstine Elkjær, 3z

Skolefesten 2001

Revy 2001

ÅSG, vores tid den er slut. ÅSG, vores tid den er slut. Det er tre år, der er gået. Der er meget, vi har gjort. ÅSG, vores tid den er slut ... ÅSG, vores tid den er slut. ÅSG, vores tid den er slut. Tiden fløj som et øjeblik. Tiden tog os med. ÅSG, vores tid den er slut".

Lyden og stemmerne fylder det høje rum, og rensens ophør og finale nærmer sig med hastige skridt. Vi står alle samlet - en stor masse på scenen. Alle koncentrerede og intenst fokuserede på at yde deres bedste og vise kampgejst. Alle øjne er funklende og observerende, og stoltheden og glæden over at have gennemført og realiseret et så stort fælles projekt stråler ud af hver enkelt. Energien og viljen strømmer gennem rummet, og vi mærker alle hinandens varme og begejstring. Dog har det hårde arbejde og det store slid gennem de sidste 3 måneder efterladt sine mærker og aftryk hos os alle. De mørke rande omkring øjnene er begyndt at vise sig, og de søvnløse nætter præger os. Men dette hindrer dog ikke vores store glæde og fryd. Vi nyder alle situationen inderligt - vi har alle været en del af dette fantastiske projekt.

Netop i denne situation, omgivet af disse mennesker tænker jeg tilbage på begyndelsen og grundlaget for denne revy. Den kolde, våde januar-måned blev starten på dette eventyr. Forfattergruppen nedskrev komiske situationer og ideer, og alle roller til skuespillerne blev fordelt. Arbejdet med scenen og kostymerne begyndte, og musikken tog form. Kreativiteten, skaberkræften og det spraglede liv prægede eftermiddagene og aftenene på skolen. Der opstod en hel lejrskolestemning flere aftener med store fællesspisninger og lege for hele holdet bag revyen. Nye sider og ukendte egenskaber ved folk dukkede op, og glæde, fryd og udstrakt begejstring var alles umiddelbare stemning. Skolen blev vores levested og

andet hjem under revyen - med yogarummet som en uvurderlig støtte for de trætte sjæle. Sammenholdet og fællesskabet blev udvidet, og den næsten konstante fest var et uvurderligt element under hele forløbet.

Mine tilbageskuende tanker afbrydes pludseligt af et brag - fontænerne i scenens yderkanter er startet. Finalen er i gang, og revyen 2001 lakker mod enden.

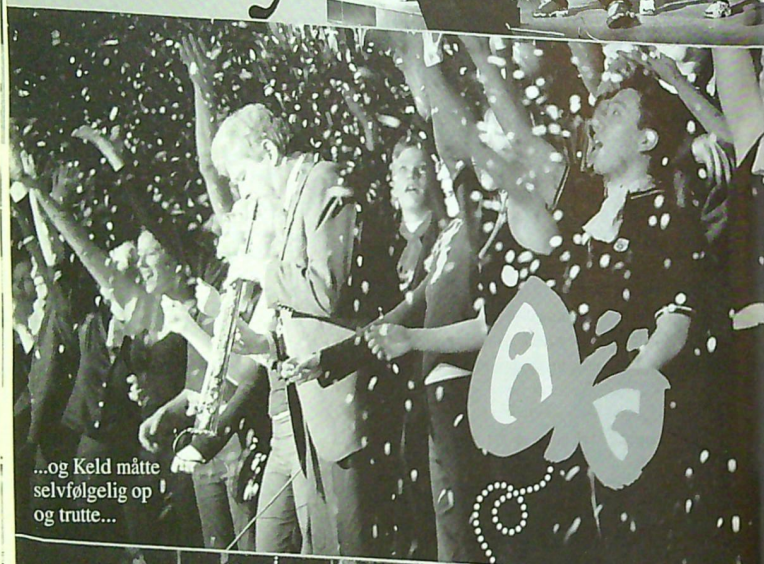
Stine Lund Hansen, 3b

I forbindelse
med skolefesten
den 2. marts
2001 opførte
3.g'erne,
traditionen tro

Revy

...og Keld måtte
selvfølgelig op
og trutte...

xpo tur - retur

Torsdag den 11. oktober kl. 23.00 drog 1z sammen med deres tysklærer og fysiklærer mod Tyskland. Målet var Hannover, nærmere bestemt verdensudstillingen Expo 2000.

Ekspeditionen til verdensudstillingen var kulminationen på et tværfagligt forløb i fysik og tysk, hvor vi havde arbejdet med energi, vedvarende energiformer, britsamfundet m.m. Inspirationen til det tværfaglige forløb havde vi fundet på Expo 2000's hjemmeside, og det var også her, vi, elever og lærere, fandt undervisningsmaterialet blandt de spændende artikler og informationer. Men udstillerne og arrangørerne havde lagt på den hjemmeside om temaet energi. Så i ugerne op til ekspeditionen tyggede vi artikler om verdensudstillingens historie, brintbiler, solenergi m.m. på tysk og arbejdede med at øge den fysiske forståelse i fysiktimerne.

Ved ankomsten til Hannover torsdag morgen ventede der en 15 timers oplevelse på Expo 2000's område. Vi lagde ud med at besøge den tyske pavillon, der med "Brücken in die Zukunft" havde

skabt en flot tredelt udstilling om Tyskland for og især nu. Videre gik det til den danske pavillon - en flot og kreativ bygning - der som et af sine temaer havde vindenergi. Det obligatoriske program sluttede af i de to temahaller om energi og mobilitet, hvor vi bl.a. så de brintbiler, som vi havde læst om hjemmefra.

Men Expo 2000 var andet end energi. Området var kæmpestort, og der var mulighed for at se de andre temaudstillinger og besøge de mange nationale pavilloner. Så vi drog på denne dag i Hannover til Korea, Sydamerika, Holland, Danmark, Tyrkiet og Vatikanstaten.

Dagen sluttede med et lyd-, lys- og vandshow "Flambée", inden vi ved midnatstid steg ind i bussen og vendte næsen mod Danmark - trætte, med omme fødder, men også en stor oplevelse rigere.

Jens Holbech og Helle Richardt

2a's udvekslingsstudierejse til Arcos de la Frontera og Sevilla i Spanien

Den varme luft, den klare blå himmel og de mange høje palmetræer var det første indtryk, vi fik af Spanien (nærmere bestemt Andalusien), da vi tog afsted fra lufthavnen i Malaga.

Stemningen var løftet af vores ivrige og forventningsfulde stemmer, der i samklang med guitar-spillet overdøvede de spanske flamencotoner fra højttalerne i bussen. Mens vi langsomt nærmede os den lille by Arcos de la Frontera, hvor de kommende 10 dage skulle tilbringes, blev den ellers så sprudlende jubel så småt afløst af en lettere nervøsitet over gensynet med de spanske unge...

Allerede fra starten af 1.g, hvor vi blev præsenteret for konceptet, blev det gjort klart for os, at der var tale om flere tværfaglige projekter omhandlende Spanien, og at en gensidig udveksling var det bærende fundament. Så vi var forberedt, hvad angik viden om Spanien, nu manglede vi bare den "virkelige" indsigt - nemlig mødet med den fremmede kultur.

Omsider nåede vi frem til pladsen, hvor alle familierne stod afventende med dannebrogslag og tilråb. På dette tidspunkt havde vi et eller andet sted mest lyst til at opgave det ellers så velforberejede og -tilrettelagte projekt til fordel for en ganske normal og ukompliceret studietur. Ud af bussen kom vi dog, ud til den lille, smukke by Arcos med de gamle, hvidkalkede husfacader, de små, snævre og stejle gader, appelsintræerne, den varme sol og ikke mindst de mange spanske fans.

For første gang fik vi en smagsprøve på, hvordan livet må være for en kendt. Lige siden den officielle modtagelse på rådhuset, der blev sendt tre

gange i TV, og efter vi havde været forsidestof på den lokale avis, gik snakken om de fremmede danskere med de lyse lokker og blå øjne - vi kunne næsten ikke gå i fred på gaden.

Noget af det helt specielle ved udvekslingen var oplevelsen af det tætte sammenhold i landsbyen og i familierne, den varme, der var imellem folk, som vi også hurtigt blev en del af. Man kunne tydeligt mærke, at lokalbefolkningen ikke så os som en flok sultne turister, der udelukkende kom for at fotografere de gamle, smukke monumenter og for at indsnuse den sydspanske sommerluft.

Vi var alle i klassen enige om, at turen var, måske ikke skræmmende og farlig som først antaget, men så i hvert fald omvæltende, uforglemmelig og oplevelsesrig.

Museumsbesøg, strandture, flamenco, tyrefægtning, andalusisk hesteshow, mauriske ruiner og ikke mindst spansk nattevil og festlige arrangementer var nogle af punkterne på vores travle program, men stadig var der tid til afslapning og hygge.

Selvom både kulturforskelle og kommunikationsvanskeligheder lå til grund for mange misforståelser, gjorde familiernes overvældende gæstfrihed, at vi følte os godt hjemme.

Trods de enorme forskelligheder mellem os og de spanske unge dukkede der med tiden ligeså mange ligheder op, og dermed opstod et usædvanligt fællesskab. Det er svært at forklare, hvordan man på den ene side kan være ved at gå ud af sit gode skind af irritation over deres u selvstændige og

"En kommende matador?"

organiserede mentalitet og på den anden side lade sig selv i en dyb forståelse og respekt for deres normer og værdier.

Da de 10 dage var ved at være omme, var vi alle begyndt at se frem til opholdet i Sevilla, hvor total frihed, dyrkelse af danskhed, storbyliv og klassefællesskab var på programmet.

Det viste sig dog, at afskedsdagen lagde et tungt, sørgmodigt tæppe over festlighederne. Lige såvel som den enkelte elevs afsked med hans eller hendes nye, spanske ven/veninde var slem, var også stemningen generelt mere nedtrykt end forventet. Det gjorde et stort indtryk på os at vide, at vi hver især på ti dage havde skabt os en helt speciel glæde i de små spanske hjem.

Det var med mange tårer, der blev vinket farvel, mens bussen startede motoren, men også med varme følelser, når man tænker tilbage på de mange unikke oplevelser fra den lille by Arcos i det aller sydligste af Spanien.

Maiken Enggaard Rasmussen og Trine Hjørth Sindberg, 2a

Studietur til Vietnam

Hvorfor tager en fransklærer på studietur til Vietnam?

I franskundervisningen i gymnasiet skal vi inddrage tekster og emner fra fransktalende lande uden for Frankrig, og valget falder naturligt på de tidligere franske kolonier. Vi vælger i 3.g ofte Vietnam, dels fordi vi har nogle rigtig gode tekster og en mængde dokumentarisk materiale i form af film og video, dels fordi emnet nemt knytter an til andre fag som historie og engelsk.

Vi var en gruppe af 17 norske og danske gymnasielærere, der den 28. december 2000 drog til Vietnam på en 17-dages meget veltilrettelagt studierejse, der gav os en enestående mulighed for at få indblik i Vietnams historie, kultur og situation i dag og betræde andre stier end dem, turisten normalt finder. Det skyldtes bl.a., at vores leder havde mange personlige kontakter, som vi hele tiden kunne trække på. På den 2000 km lange rejse fra Hanoi i nord til Saigon/Ho Chi Minh-byen i syd.

Hvad angår Vietnams historie, var vores interesse naturligvis især rettet mod den franske kolonitid, der sluttede med den første Indokinakrig

(1945-54). (Den anden Indokinakrig, den, der i Danmark normalt kendes som "Vietnamkrigen" med den amerikanske medvirken, sluttede i 1975 med genforeningen af Nord- og Sydvietnam og dannelsen af Den socialistiske Republik Vietnam, som er landets officielle navn.)

Vietnams hovedstad Hanoi (1,4 mio.) er en smuk by med parker, søer og gamle, franske kvarterer, der, skønt nu ret forfaldne, vidner om tidligere tider smukke byggestil. Karakteristisk for byen er også, at den gennemskæres af lange, "grønne" avenuer, hvor der i dag er en uoverskuelig trafik af cykler og de karakteristiske cykeltaxier, cycloer og især af evigt tudende og dyttende motorcykler og taxier - men ingen privatbiler. Det er noget af en sej kamp at komme over gaden som fodgænger - uden lyskurve og fodgængerfelter!

Byen er landets politiske og kulturelle centrum, og naturligvis omfattede vores besøg i byen også de vigtigste seværdigheder, som f.eks. det nye, imponerende flote Ho Chi Minh-museum og -mausolæum, hvor man i andægtig gåsegang defilerede forbi det balsamerede lig af "onkel

Ho", som betragtes - også af ikke-kommunister - som det moderne Vietnams fader. Flot var det, men - ved nærmere eftertanke - måske ikke helt i tråd med den store statsmands idealer og beskedne livsførelse.

400 km vest for Hanoi, i bjergene tæt ved grænsen til Laos, besøgte vi Dien Bien Phu, det sted, hvor vietnameserne i 1954 besejrede franskmændene i det slag, der satte endeligt punktum for det franske kolonihæredømme i Indokina. En fantastisk chance for os var det at være ledsaget af Monsieur Bang, en 72-årig veteran fra denne første Indokinakrig, der på sin stærkt personlige måde ledte os rundt og fortalte om sit årelange liv i bjergene og skovene som viet-minh-partisan, om kampene ved Dien Bien Phu og også om den kontakt, det undertiden lykkedes at etablere med de franske soldater, som f.eks. når viet-minh'erne forhandlede med dem om at få del i de nedkastede forsyninger. ("Krige føres mellem generaler og politikere, ikke mellem soldater.") Monsieur Bang var en stor humanistisk personlighed, som afklaret og uden nag - og på det smukkeste fransk - fortalte os om den lange kamp, som det vietnamsiske folk vandt med udholdende tålmodighed og tro på deres sags retfærdighed. Mødet med ham var nok turens højdepunkt for de fleste af os. Monsieur Bang sluttede sin tale til vores afskedsfest for ham med: "J'aime la France" ("Jeg elsker Frankrig")!

I de nordlige, smukke bjergområder besøgte vi nogle af de meget fattige, etniske minoriteter (der er 54 etniske grupper i Vietnam!) i deres landsbyer, f.eks. M'hone'erne, hvor vi delte medbragte kuglepenne og hefter ud til de glade skolebørn. Trods de meget primitive levevilkår var befolkningen åben og venligt smilende i de smukke og farverige dragter, der var typiske for deres gruppe, og børnene, der rent ud sagt var møgbeskidte, blev efter sigende, med deres snavsede tøj, sendt til vask ude i regnen, når lejlighed bød sig. Det kniber med at få vand så højt oppe i bjergene!

Meget apropos: mens vi var i landet, underskrev den danske ambassadør en aftale om en dansk bistand på 350.000 dollars i årene 2001-2003 til at videreudvikle regeringens programmer til støtte for de etniske minoriteters kvinder og børn.

Ellers gjaldt vores skolebesøg mest de tosprogede klasser ("classes bi-lingues"), hvor man underviser elever fra 6-årsalderen i fransk og fra 11-årsalderen desuden i fagene fysik, matematik og biologi på fransk. Det var herligt at se og møde disse meget ivrige børn, der var vilde efter at kommunikere med os. Frankrig gør i disse år en stor indsats for at styrke kendskabet til fransk sprog og kultur, hvad vores meget interessante besøg på Den franske Ambassade i Hanoi overbeviste os om. Der er i dag 700 classes bi-lingues i 18 byer, men engelsk er dog stadig 1. fremmedsprog.

På rejsen fra nord til syd med fly og busser gennem det langstrakte land så vi mange interessante og flotte kulturminder: templer, pagoder, mausolæer, og hele tiden gik vores tur gennem spændende landskaber domineret af de mange rismarker. Vietnam er verdens næststørste eksportør af ris. I nord var man i gang med forarbejdningen af jorden ved hjælp af bøfler som trækdyr (ingen traktorer!) og med tilsåningen, men længere sydpå var markerne allerede smukt grønne, og overalt så man kvinder med deres karakteristiske kegleformede stråhatte i færd med at plante og rense i rismarkerne. Længst sydpå var man i gang med første høst (af 3 mulige), og der så vi en enkelt høstmaskine!

Fra Saigon/Ho Chi Minh-byen, der er en moderne storby og landets førende forretningsby, tog vi ud i Mekong-deltaet, der brodføder ca. 3 mio. mennesker. Vi blev sejlet rundt i små både ind i de mindre flodarme, hvor vi fik et godt indtryk af de små familiebrugs vilkår og samtidig i fulde drag nød den frodige, tropiske natur, den herlige mad og - for nogles vedkommende - slangebrændevinen! I det område fulgte vi en dag i den fran-

ske forfatterinde Marguerite Duras fodspor. Hun levede her i 20'erne og har i en meget stor del af sin litterære produktion taget udgangspunkt i sin vietnamesiske tid, bl.a. i romanen "Elskeren", som også er kendt i Danmark - måske dog bedst som film!

Jeg har her helt forbigået den sidste Vietnamkrig, skønt vi naturligvis også mødte stærke vidnesbyrd og spor efter den krige.

Man kunne forestille sig, at Vietnam var fuldstændig smadret efter mere end 30 års krig og de følgende mange års vanskelige og langsomme genrejsning og isolation, samt problemer med at komme på fode, men nej - det stadig meget fattige, men arbejdsomme folk er tilsyneladende op-

fyldt af en ukuelig, tålmodig optimisme og vilje til at åbne sig mod verdenssamfundet. Det er et stolt folk, der har lagt fortidens traumatiske hændelser bag sig, hvad bl.a. præsident Clintons besøg kort før jul 2000 vidner om. Det var for mange vietnamesere en glædelig, folkelig begivenhed, en åben dør til den moderne verden.

Det bliver meget spændende at følge dette sympatiske lands udvikling i de kommende år. Jeg kan stærkt anbefale også unge mennesker at besøge Vietnam.

Bodil Ellerup

YGNINGER OG KUNST

ygningsvedligeholdelse 2000-2001

Set fra den store bevågenhed fra pressens side og indvielsen af gobelinen "Den lange rejse", er omtalt andetsteds, har Statsgymnasiets bygninger to gange fået "presseomtale" i det forløbne skoleår. Og disse to eksempler viser meget tydeligt skæbnen i problemerne med de "gamle bygninger":

Bygningen af sommerferien sidste år kunne vi se, at der var overvejelser i gang om at indstille Århus Statsgymnasium til fredning og bevarelse som et enestående eksempel på et stramt, funktionalistisk bygningsværk fra 50'erne - en arkitektonisk perle af arkitekterne Gravers og Schiøtz. Det vil i givet fald blive den yngste bygning i Århus, som er blevet udset til denne hæder. Bygningen blev fulgt op i august, hvor Caspar Jørgensen fra Skov- og Naturstyrelsen besøgte skolen og gennemgik bygningerne og bygningshistorien. Siden har vi dog ikke hørt mere til planen.

Lille notis på en upåagtet plads i lokalpressen efteråret satte fokus på en anden side af vores skole: "Århus Statsgymnasiums bygninger - i fare for at styrte sammen". Det lød dramatisk, men var dog ikke vildt overdrevet: På grund af de voldsomme regnvejr i efteråret stod der vand på gulvet i kælderen i skolens nordfløj - de uønskede dræn var brudt sammen, og vandet næsten fossede ind i kælderen.

Den amtslige bygningsejer reagerede dog prompte og udmeldte de nødvendige midler til reparation, og nu er kælderen sat til tørre med henblik på nyindretning af arkiver, lagerrum m.v. I samme ombæring blev der fundet midler til omlægning af et større areal af flisebelægningen i skolegården foran hovedbygningen.

Men hermed var den milde gaveregn fra amtet til vedligeholdelse og fornyelser dog ikke udtømt: I skoleåret 1999-2000 fik vi med amtslige midler og energilån renoveret skolens ventilations- og varmesystem. Arbejdet er fulgt op i dette skoleår med fornyelser, og også justeringer og fejlfindinger, så anlægget efterhånden fungerer efter hensigten. Samtidig har vi arbejdet med nye, større projekter: Renovering af gulvene i idræt og lovliggørelse og modernisering af faglokalerne i skolens nordfløj for fagene biologi, geografi, fysik, naturfag og kemi. Begge arbejder er finansieret af supplerende midler fra de amtslige kasser (på hhv. 150.000 og 1,3 mio. kr.), men har trukket supplerende initiativer med sig, som skolen selv har lagt driftsmidler i. Nu drømmer vi næsten om et projektfrit år, hvor vi kan samle op og tage fat på vores daglige prioriteringer.

Drøngedret har fået lagt nyt gulv, pigeidræt kunne nøjes med en aflslibning. Vi benyttede lejligheden til at få repareret fugtskader, at få malet og nyindrettet, bl.a. således at drøngedrættssalen nu er specialindrettet til boldspil. Nordfløjens faglokaler, der fremstod som ved skolens start i 1958, er blevet lovliggjort med stinkskebe, udsug, el-installationer, nodstop osv., men også moderniserede med fjernelse af de gamle, faste opstillinger og indretning med nye skabe, arbejdsborde, gardiner, gulvbelægninger osv. De to små lokaler nr. 27 og 28 er blevet slået sammen til ét stort undervisnings- og mødelokale (nu nr. 28). Lokale nr. 26 (tidl. 25) er indrettet fra bunden som nyt laboratorium for fagene kemi og naturfag.

Indretningen af nyt mødelokale i nr. 28 har betydet, at skolens bibliotek kunne frigøres fra denne rolle. Biblioteket står nu med nye møbler og nyindrettet med ny reolopstilling, med elevpe-

bejdspladser og gruppeborde samt avis- og tidsskriftslæsekrog.

På baggrund af ovennævnte større arbejder virker de øvrige initiativer inde og ude beskedne:

Vi har dog fået nyanlagt (halvdelen af) grøngården med nye fliser og borde/bænke til elevophold, indrettet en rygerafdeling for eleverne i cykelkælderen (nymalet og -indrettet - og med ud-sug), fået nye gardiner i billedkunst og i lokalerne mod øst (nr. 15-19), nymalet et antal undervisningslokaler osv.

Samtidig har vi - det vil i denne sammenhæng sige skolens Fællesudvalg med elev- og lærerrepræsentation - arbejdet på at højne den fælles oprydningsmoral med en fantasifuld kampagne for en "Ren skole" i november-december 2000, hvor udvalget bl.a. uddelte ugens "nullermand" til særligt belastende eksempler på svinende, men også larmende (støj er også forurening) elev- og

læreradfærd, og hvor skolens rektor bl.a. holdt en gribende tale for skolens mest oversete individ: Affaldsstativet, som ingen vil kendes ved eller bruge.

Skolens østgang fungerer som galleri for kunstudstillinger og har bl.a. været brugt til udstillinger med værker af Gorm Eriksen og af Ulrik Schmedes, tidligere ansat som billedkunstlærer her. Imellem udstillingerne ophænges oplysende billedplancher med Nobelpristagere i fysik og kemi. Vi har fået tildelt en række værker fra Statens Kunstfond, som Miljø- og bygningsudvalget arbejder på at finde en placering for. De store sort-hvide billeder af Ole Weiss er blevet flyttet til mødelokalet nr. 28 som udsmykning der.

*Anton Vinderslev
Ledende inspektør*

af verdens største ramikværker

er Jorns keramikrelief i Århus

taget afstand fra den kunstretning, som netop Århus Statsgymnasium lagde sig i forlængelse af: den internationale stil, med tydelig påvirkning fra berømte arkitekter i udlandet som Mies van der Rohe. Derfor mente han, at en maler som Richard Mortensen ville være et mere passende valg.

Men arkitekterne insisterede, og støttet af centralt placerede personer blev alle mere eller mindre uvillige, herunder Jorn selv, efterhånden overbevist om det rigtige i valget.

I et brev skriver Jorn, at selv om han "vil anse det for ganske absurd at gå imod stilen i Århuskolen", mener han sig dog i stand til at arbejde i den stil: "Det er den jeg har lært hos Leger og Corbusier", og fortsætter: "Jeg ønsker derfor en klar redegørelse for hvor og hvordan jeg skal sætte ind. Så skal jeg selv nok klare resten, og jeg tror, at det vil mere mig at løse en sådan bunden opgave" - med den (ironiske?) tilføjelse: "Jeg hører jo til dem der ønsker at holde på formerne".

Jorn havde tidligere ved siden af maleriet nok arbejdet med ler, men aldrig før i en sådan størrelsesorden. Erfarne keramikere har siden udtalt, at et sådant arbejde har krævet enestående kunstnerisk overblik, for ikke at tale om det rent manuelle arbejde, som værket krævede. Egentlig keramikere var Jorn ikke, han ønskede fx ikke at have større teknisk indsigt, da han mente, det kunne hæmme den kunstneriske udfoldelse, så rent teknisk støttede han sig til de lokale hjælpere.

På grundlag af forskellige skitser, bl.a. en keramikmodel, først i størrelsesforholdet 1:20, senere 1:10, skulle arbejdet nu begynde.

Først blev leret rullet ud, jævnt og uden luftblærer, ikke i sin fulde længde, men delt op i 11 sektioner, en sektion om dagen. Jørn begyndte så, med assistance fra de kyndige, lokale håndværkere i keramikbyen Albisola, fra morgenen tidligt til siestetid, arbejdet med at forme dette vældige materiale ud fra sit indre syn og med støtte i forarbejderne, og efterhånden dannedes af det brune ler store fremspring og gruber, bredt formede bevægelser, kontrastvirkninger og overgange.

Men det var kun begyndelsen, om end nok det fysiske mest krævende. Så fulgte, i bestemte rytmer det, der ud af de vildt formede lermasser skulle skabe det farveorgie, som til sidst kom ud af ovnen. Til medarbejdernes blanding af irritation og fascination viste Jørn intet mådehold i brugen af de kostbare glasurer, farvede sten indsattes, ja sågar en tilstedeværende scooter blev anvendt! Dette fik senere en lejlighedsdigter i Århus til at slutte et lille digt herom med ordene: "Dog stiger min beundring / for gamle mestres kraft, / idet en mand som Rembrandt / har ingen cykel haft!"

Rent praktisk var det ikke muligt at brænde de ellevle store opdelinger som én masse – yderligere opdeling var nødvendig, og da det færdige relief efter ca. fire måneders arbejde var klar til at blive pakket i en godsvogn med destination: Århus Statsgymnasium, Danmark, drejede det sig om 1200 farvestrålende enkeltstykker!

Ind imellem kunne overblikket dog svigte.

Da materialet kom til Århus, viste det sig, at der var to udgaver af en af de tre hovedsektioner, som den meget tidligt fastlagte udformning af forhallens hovedvæg nødvendiggjorde. Der findes flere forklaringer på dette mysterium. En er, at man, da man var i færd med at laste godsvognen, ikke vidste, om denne sektion var kommet med eller ej, og derfor i en hast måtte lave en ny. En anden, mere sandsynlig er, at under de mange processer, herunder flere brændinger, havde Jørn alligevel

tabt overblikket, og en afdeling var "forsvundet". Da "dubletten" – som i øvrigt Jørn lig bestemt ikke var en kopi, men en nyskabelse, dukkede op, var Jørn straks på det rene med, hvad den skulle bruges til: "Den skal Damgaard købe!" (Aage Damgaard var den kendte Angli-fabrikant og kunstmæcen, hvis fabrik senere blev Herning Kunstmuseum.)

Men også om dette køb er kilderne modstridende - Jørn var tilsyneladende en mand, som der let skabtes myter omkring! En variant går på, at Damgård kom i privatfly til Århus, og længe prangede de to vestjyder om prisen, uden at nogen af dem ville give sig. Endelig satte Damgård sig ind i taxaen, der begyndte at rulle, men Jørn fik stukket foden i klemme i døren, lige før den blev lukket endeligt. Så kunne handelen fortsætte, men Jørn måtte til sidst give sig og bandende nøjes med en lidt lavere betaling, fordi han skulle af sted til middag hos daværende professor, senere rigsantikvar P.V. Glob, som da boede i Århus, og som var en af initiativtagerne til, at Jørn overhovedet fik overdraget den store udsmykningsopgave. Men under opsætningen skulle Damgaard så love at stille en flaske snaps og en kasse cigarer til rådighed!

Men nu lå så de 1200 enkeltstykker på gulvet i Statsgymnasiets store forhal! Jørn havde ikke megen tiltro til, hvad danske "klamphuggere" kunne gøre ved opsætningen, så han havde fra Italien medbragt tre eksperter, hvoraf den ene sagdes at kunne hæfte keramik på en sky! Da det via Århus Stiftstidende spredtes og kom tilbage til hovedpersonen, blev han så ulykkelig, at hans arbejdskammerater ikke kunne finde ham, fordi han havde gemt sig i kælderens for at græde i fred, "for det passer slet ikke". I øvrigt troede de tre hjælpere nærmest, at der gik isbjørne på gaden i Århus og i hvert fald, at der ikke fandtes spagheti, så de medbragte et kæmpelager til de efter sigende endda særdeles fremragende retter, de frembragte i skolens lille kælderkøkken. Jørn lovede den kendte århusianske kulturjournal

Victor Andrézen, at han ville blive slået ihjel, hvis han ikke syntes om maden!

Jørns både intense og afslappede holdning til en sådan kunstnerisk udsmykning fik et prægnant udtryk, da det under opsætningen viste sig, at keramikken var for høj i forhold til det smukke loft, som arkitekterne havde udarbejdet. Arkitekterne blev hvide om næsen, men Jørn sagde bare: "Hent en vinkelsliber", og roligt savede han nogle centimeter af relieffets øverste kant! Det afsavede gemtes i mange år som relikvier i skolens kælder!

Nok kunne Jørn under den urimeligt lange beslutningsproces vise tænder, og nok havde han langt flere ønsker om deludsmykninger af den nye skole, end både pengene og bygherrenes tolerance rakte til, men ingen af dem, der i forbindelse med opsætningen havde kontakt med ham, husker ham som andet end venlig og fremkommelig, munter, - et festmenneske. Men også en rullesten - sjældent var han længe et enkelt sted!

Det havde taget lang tid for de involverede parter at nå frem til, at Jørn skulle lave denne kæmpeudsmykning - han var som sagt, da processen startede, ikke særlig kendt. Modtagelsen var også særdeles blandet, måske ikke hos kritikerne, men i lokalbefolkningen og blandt en del af eleverne. Andre fik dog varige påvirkninger af dette vilde værk, der står i voldsom kontrast til den i øvrigt smukke skolebygningens internationale stils kølighed.

I dag kan man finde mange danske, ja sågar lokale, som ivrigt besøger alverdens udenlandske museer, men aldrig har besøgt Århus Statsgymnasium, selv om det rummer to af nyere kunsts hovedværker! To, ja, for i forbindelse med udsmykningsopgaven ønskede Jørn - for den i dag latterligt lille sum: 150.000 kr. for begge dele - samtidig at indfri en livslang drøm, hvad der blev til en kæmpe-gobelin, udarbejdet af Jørn og hans ven fra ungdommen, den franske maler og væver Pierre Wemaère.

Men det er en anden historie.

Jørgen Sørensen

Den samlede verdenspresse (TV2 Østjylland) holdes hen.

Børnene venter spændt...

-det gør Amtsbøstmesteren også.

Dronningen kom lige forbi...

...i forbindelse med den officielle afsløring af Asger Jorn og Pierre Wemaëres genvævede gobelin "Den lange rejse", fredag 1. 9. 2000.

Hendes Majestæt Dronningen i samtale med Troels Andersen, Silkeborg Kunstmuseum

Det officeryge

Den nye Gobelin

Vi var de første danskere, der ville få den færdige genvævning af *Den lange rejse* at se! Ja, vist nok de første overhovedet uden for kunstnerens allernærmeste familie. Vi havde fået lov til at komme på besøg i *Atelier 3*, Paris, en time inden den officielle afsløring af gobelinen, og som udsendte fra Arhus Statsgymnasium glædede vi os til at ønske de to vævere, Frédérique Bachellera og Peter Schönwald, til lykke med deres nye udgave af Asger Jorn og Pierre Wemaëres 40 år gamle værk. Nu fik vi lejlighed til at tage resultatet af vævernes 14 måneders intense arbejde i øjesyn, og vi havde væverne for os selv, så vi kunne høre dem fortælle om arbejdet og om de valg, de havde truffet undervejs i væveprocessen. Spændte var vi naturligvis også. Og lidt skeptiske må vi tilstå, for ville den nye gobelin stå mål med den gamle? Havde det været muligt for Frédérique Bachellera og Peter Schönwald - med Pierre Wemaëres hjælp - at finde nerven i *Den lange rejse*? Var det lykkedes dem at ramme de oprindeli-

ge farvenuancer og genskabe bevægelsen i kompositionen? Og ville vi genfinde alle den oprindelige gobelins gådefulde, foruroligende masker og finurlige figurer?

Faktisk havde vi nær aldrig fundet atelieret! Udstyret med et detaljeret kort over det relevante arrondissement i Paris havde vi lokaliseret den lille, blinde gade, Impasse Charles Petit, på kortet, og nu stod vi ved nummer 7 med blomster og gaver. I opgangen finder vi efter nogen søgning et uanseligt skilt med de to væveres navne, men ingen angivelse af hvilken af trapperne eller korridorerne, der kan føre os til *Atelier 3*, og yderligere skiltning i opgangene findes ikke. Vi ringer forsøgsvis på et par steder, og ved venlige menneskers hjælp finder vi omsider frem til en trappe, hvor der overst oppe er en lille, anonym dor. Her banker vi på gentagne gange, kalder 'allo, allo!', rusker provende i døren og er slukørede på vej ned igen, da vi hører hurtige trin indenfor, og

en smilende Peter Schönwald kommer til syne og vinker os ind i et stort, lidt dystert atelier, der er tæt pakket med væve og garnreoler. På væggene hænger tæpper vævet efter malerier af bl.a. Cobra-kunstnere. Men *Den lange rejse* er ingen steder at se. I bunden af atelieret bliver vi listet ind bag et tykt tæppe, og dér er den så - i hele det lille, lyse rum! Vævningen fylder fuldstændigt tre vægge i rummet, den fjerde væg er vinduer, som lyset strømmer ind ad. Farveindtrykket af stærke gule, grønne og røde nuancer er overvældende, de sorte linjer virker voldsomme - det tager simpelthen pusten fra os! Mållose står vi midt i rummet, bogstavelig talt omsluttet af *Den lange rejse*! Det er ikke en umiddelbar begejstring, der griber os. Følelsen er mere chokpræget. Vi har den gammelkendte gobelins faldede, efterhånden blødt afstemte farver på nethinden, og i kroppen sidder fornemmelsen af *Den lange rejse* i festsalens store rum. Først lidt efter lidt er vi i stand til at udtrykke den glæde og begejstring, der efterhånden fylder os.

De to vævere fortæller om processen, som begyndte med et besøg på Århus Statsgymnasium i februar 1999, hvor de gennemfotograferede gobelinen og tog farveprover fra gobelinens ufaldede bagside. De viser os Jorn og Wemaères fælles oliemaleri, som de - ligesom det første hold vævere i 1959-60 - har haft hængende i atelieret under vævningen, og dér står den gamle væv, som også den nye gobelin er vævet på. Også en enkelt eller to af de oprindeligt spundne garner, som Wemaère må have gemt i alle årene, har væverne anvendt i den nye gobelin. Men i øvrigt er det moderne, falmningsresistente garnkvaliteter, der er brugt, fortæller de. Tilfredse viser de os, at der nogle steder er vævet en ganske tynd guldråd med, så lyset kastes tilbage, og der skabes mere liv i farverne. En professionels stolthed lyser ligeledes ud af Frédérique Bachelier, da hun viser os den fuldstændigt lige kant, denne

vævning har - i modsætning til den gamle. Jo, den nye gobelin kan godt måle sig med den gamle!

I 38 år har den første udgave af *Den lange rejse* hængt i Århus Statsgymnasiums festsal, hvor både skolens daglige brugere og gæster har kunnet glæde sig over den. Nu hænger en ny på dens plads, og den gamle er, som aviserne udtrykte det, kommet i beskyttet bolig på Silkeborg Kunstmuseum.

Sammenligner man den gamle og den nye gobelin, er det nok forskellen i farvestyrken, der springer først i øjnene. Det er slående, hvor fremskredet falmningen er i den gamle gobelin. Men nok så spændende er det at opdage andre forskelle - i detaljer (se f.eks. slangehovedet) og i farveholdning. Det er forskelle, som skyldes nuancer i fortolkningen af forlægget. Her ser man resultatet af de to væveholds bevidste og ubevidste valg i væveprocessen. I disse forskelligheder bliver det tydeligt, at de to udgaver af *Den lange rejse* er gengidtinger - ikke kopier - af det samme oliemaleri, skabt ved den frie vævemetode, som Jorn og Wemaère opfandt sammen.

Historien om *Den lange rejse* sluttede foreløbig den 1. september 2000 med indvielsen af den nye gobelin. Glæden på gymnasiet var stor, den røde løber blev rullet ud for Dronning Margrethe II, Pierre Wemaère talte om samarbejdet med Jorn i gamle dage og om den seneste væveproces sammen med Bachelier og Schönwald. Og de fabelagtige dyr og masker fortsætter livet i urlandskabet - både i den gamle gobelin på Silkeborg Kunstmuseum og i den nye på Århus Statsgymnasium.

Jørgen Sørensen og Janne Yde.

Herunder, fra venstre: Frédérique Bachelier, Inge Bjørn, Pierre Wemaère, Peter Schönwald samt Jørgen Sørensen og Janne Yde, hvis bog om Jorn og Wemaères udsmykninger på Århus Statsgymnasium igangsatte hele genvævningsprocessen.

Den nye lange rejse...

Ved afsløringen holdt Pierre Wemaère en morsom og bevægende tale til gæsterne (og til Asger Jorn).

Fra atelieret i Paris. Jorn og Wemaères originale oliemaleri.

UDVALG OG ARBEJDSGRUPPER

Fællesudvalget

Hvad er Fællesudvalget, nærmere kendt som FU i grunden? Hvem sidder i udvalget, og hvad er dets funktion på ÅSG? Mange husker nok den uforglemmelige "støvsugerbande", som påtog sig den svære og yderst krævende opgave at gøre ÅSG til et renere sted. Igennem længere tid gjorde vi os synlige på tirsdagsmøderne, hvor vi med småskøre indslag fik offentliggjort ugens "rengøringssyndere" samt uddelt ugens nullermænd.

Men vi har også andre funktioner her på skolen. Hver fredag i spisekvarteret samles fire lærere, fire elever (to valgt i elevrådet og de sidste to på tirsdagsmødet), en pedel samt rektor for at diskutere sociale og kulturelle begivenheder på skolen. FU udgør altså et bindeled mellem elever, lærere samt skolens ledelse og har som mål at tilgodese de forskellige parters ønsker og synspunkter.

Vi beskæftiger os bl.a. med ordensregler, fredagscaféer, Operation Dagsværk og tirsdagsmøderne, hvor vi orienterer om vores arbejde, fx med diverse fællesarrangementer. Alle har mulig-

Allerede 1. skoledag i august var der fællestime, hvor Ritt Bjerregaard argumenterede for et ja til euroen. Ikke alt er rene pligter for en ny rektor!

hed for at søge om tilskud til et fællesarrangement, og vores job er så at diskutere dem og der ved bevillige penge til de arrangementer, vi finder gavnlige for skolen som helhed.

Af fællesarrangementer kan bl.a. nævnes de politiske oplæg, vi havde op til Euroafstemningen, foredrag om iskerneboringer for 2.g samt idrætsdagen, hvor alle havde mulighed for at afprøve alternative idrætsgrene lige fra ridning til golf.

Til slut skal det nævnes, at der til næste skoleår igen skal vælges to repræsentanter til FU. FU er et spændende udvalg, som klart kan anbefales, et relevant sted for elever, som ønsker medindflydelse.

På FU's vegne
Frederikke Bollerup-Jensen, 2d

Elevrådet ÅSG

ÅSG har vi som de fleste andre steder et elev-
Elevernes råd. Det er her, vi elever kan sam-
os om diverse forslag til skolen, vi kan sikre os,
alt går, som det skal, og vi kan lære noget om
arbejde, organisering og referatskrivning.

levrådet på ÅSG er mere end blot en forsamling
over, der prøver at råbe nogle "voksne" op. Det
et af de steder, man faktisk kan få indflydelse,
is det er noget, man ønsker.

elevrådet stiler vi efter, at vi er repræsenteret i
e klasser. Vi vil ikke tvinge folk til at komme til
oderne og vil samtidig ikke afvise nogen. Der-
er alle velkomne til elevrådsmøderne, der p.t.
holdt om onsdagen i spisekvarteret og
ers i en 4. lektion (fra 13.30 – 15) ca. en gang
n måneden. I starten af året holdes der valg i al-
klasser til elevrådet, så hver klasse forhåbent-
g får valgt to repræsentanter. Men bliver man ik-
valgt, skal man ikke miste modet.

til møderne, hvis du føler dig engageret!

et er elevrådets arbejdsgruppe, der står for, at
r bliver indkaldt til møderne, at der er en dags-
den, og at der kommer et referat ud til alle elev-
dsrepræsentanterne. Arbejdsgruppen består af
tem elevrødder, der sørger for at holde elevrådet

i gang, og det er også den, der gerne skulle kun-
ne svare på alverdens spørgsmål om forskellige
forhold på skolen. En af arbejdsgruppens fem
medlemmer fungerer også som elevrådsformand.

Det meste af elevrådsarbejdet foregår i skolens
mange udvalg, hvor eleverne er repræsenteret de
steder, det er fundet relevant. På elevrådsmøder-
ne snakker vi så om, hvad der rører sig på skolen,
og tager stilling til forskellige spørgsmål fra sko-
lens udvalg. Hver gang, der skal ske noget større,
går det gennem elevrådet, og vi bliver hørt.

Elevrådet arbejder for at kommunikere det meste
af, hvad der sker på skolen ud til eleverne. Elev-
rådet prøver på at være så oplyst som muligt, så
der i hver klasse er en, man kan komme til, hvis
man har spørgsmål til, hvad der lige sker på sko-
len. Også derfor ville det være skønt med elev-
rådsrepræsentation i alle klasser!

Peter Dalsgaard, 3y
Elevrådet

Elevrådets arbejdsgruppe 2000/01

Skolebestyrelsen

Bestyrelsen for Århus Statsgymnasium består af i alt 11 medlemmer, hvoraf 5 repræsenterer dem, der som lærere, elever og teknisk-administrativt personale har deres daglige virke på skolen, mens de 6 øvrige medlemmer – valgt af henholdsvis forældrekrædsen, amt og kommune samt udpeget som særlige repræsentanter for lokalområdet – kommer "udefra". Bestyrelsen udgør ifølge loven skolens overordnede ledelse og har som sådan naturligvis til opgave at fastlægge skolens budget. Herudover hører det under bestyrelsens kompetence at fastsætte fagudbud og ferieplaner samt formidle samarbejdet mellem skole og hjem mv. Endelig skal bestyrelsen medvirke i forbindelse med større byggeopgaver på skolen.

De rammer, som Århus Amt, der jo driver gymnasieskolerne i amtet, generelt fastsætter, navnlig på det økonomiske og budgetmæssige område, lever imidlertid ikke meget spillerum for bestyrelsen på den enkelte skole. Bestyrelsens muligheder for – i samarbejde med rektor og skolens forskellige udvalg – at foretage en egentlig økonomisk planlægning er derfor ret begrænsede. De tildelte midler rækker da heller ikke til, at skolen

kan skabe de rammer, som må anses for nødvendige for en tidssvarende og fremtidsorienteret undervisning. Dette gælder navnlig med hensyn til undervisningsmidler, IT-udvikling og de rent fysiske rammer, herunder til projektorienteret undervisning og andre forsøg med nye undervisningsformer. Bestyrelsen lægger stor vægt på, at et klart ønske i lærerkollegiet om – helt i tråd med det vedtagne udviklingsprogram for ungdomsuddannelserne – at forsøge med alternative undervisnings- og indlæringsformer ikke skal strandes på, at de fornødne rammer ikke er til stede. Bestyrelsen vil derfor på enhver måde støtte skolen i bestræbelserne på at forbedre forholdene.

Det forløbne skoleår har budt på flere væsentlige begivenheder. Mest skelsættende var det, at de nye elever ikke blev budt velkommen af skolens markante og afholdte rektor gennem en menne-skealder, Ole Juhl, som vi – helt i Ole Juhls ånd – tog afsked med ved en både festlig og munter reception lige før sommerferien. Den bekymring, som nogle nærede for, at der med lederskiftet ville blive en stille periode omkring skolen, blev hurtigt gjort til skamme. Året, der er gået under

ledelse af den nye rektor, Keld Larsen, har såle-været præget af en omfattende aktivitet og forsøgsvirksomhed; mest markant og mærkbart for alle, der har berøring med skolen, er uden tvivl forsøget med "Det fleksible skema". Jeg vil gerne benytte lejligheden her til at kippe med flagget for, at der – med baggrund i et stærkt elevønske – hos ledelse og lærere har været mod og vilje til at kaste sig ud på det dybe vand. Det kan vist trods naturlige betænkeligheder og startproblemer allerede nu konstateres, at der er så store fordele knyttet til fleksibilitet i skemastrukturen, at man næppe nogensinde vender tilbage til det gamle, faste skema. Med de planer, der foreligger på nuværende tidspunkt, er der endvidere god grund til at tro, at det nye skoleår i endnu højere grad vil blive præget af forsøg og eksperimenter med nye undervisningsformer. Det er således en ganske spændende tid, der venter ikke mindst de elever, som begynder på skolen i år.

En anden begivenhed, som satte sit præg på året, der er gået, var indvielsen – som Dronningen ved sin deltagelse kastede særlig glans over – af genvævningen af Asger Jorns og Pierre Wemaæres smukke og storslåede gobelin i skolens festsal. Hermed er der kommet friske farver på gobelinen, der stadig som følge af Wemaæres medvirken kan anses for original samtidig med, at den oprindelige gobelin ved placeringen på Silkeborg Kunstmuseum er bevaret for eftertiden. En mærkedag i skolens historie for alle, som værdsætter de enestående – omend utilstrækkelige – rammer, som skolens bygninger og kunstværker på nogle områder danner om dagliglivet på ÅSG.

*Bjarne Bjørnskov Jensen
formand for skolebestyrelsen*

ÅSG's venner

Den 6. november 1992 afholdtes der stiftende generalforsamling i Århus Statsgymnasiums Venner.

Hensigten med ÅSG's Venner er at etablere en støtteforening for ÅSG af tidligere og nuværende forældre og elever og alle, der vil støtte ÅSG. Foreningens Formål er dels at knytte en levende forbindelse mellem skolen og lokalsamfundet, dels at støtte sådanne formål, som ikke naturligt løses inden for skolens økonomiske rammer. Dette formål søges opfyldt bl.a. ved

- støtte til kulturelle/sportslige arrangementer
- fester for gamle elever
- støtte til internationale initiativer
- støtte til økonomisk vanskeligt stillede elever

I skoleåret 2000/01 har foreningen således haft tre arrangementer:

- Et lysbilledforedrag af idéhistorikeren Lars Morell om Jorns gobelin i forhallen.
- Et lysbilledforedrag (af tidligere lektor ved skolen Knud Schou-Jørgensen) om en ekspedition gennem Namibia.
- Den årligt tilbagevendende fest for gamle elever.

Derudover har foreningen givet økonomisk støtte til forskellige aktiviteter såsom elevudveksling, den store rejsedag, et korarrangement med deltagelse af forskellige gymnasier samt endelig til receptionen i anledning af rektor Ole Juhls afgang.

Carl Sørensen og Mette Riis

Gi' en hånd til Afrika

I midten af januar måned pakkede jeg skolebøgerne væk for i stedet at finde solbriller og shorts frem. Jeg forlod det grå Danmark og rejste to uger til Sydsudan i det mørke Afrika. På en studietur med Operation Dagsværk; vi skulle ned og se et af de lande, som vi har støttet, så de unge dér kunne få en uddannelse.

I 1999 brugte omkring 20.000 gymnasieelever en dag i november til at arbejde for et uddannelsesprojekt i Sydsudan. De fejede blade hos naboen, arbejdede på deres normale fritidsjob eller noget helt tredje. Alle pengene, godt 4 millioner kroner, gik til at genopbygge skolerne i Sydsudan, der næsten er fuldstændigt ødelagte efter 18 års borgerkrig.

Få hundrede meter efter vi havde krydset grænsen til Sydsudan, så jeg noget, der - hvis jeg havde været fotograf - kunne have givet mig prisen for årets pressefoto: En lille dreng i en hullet t-shirt, sikkert hans eneste, sad på toppen af en efterladt, rusten kampvogn!

Jeg har set det hele før på tv og i aviserne: Børn med udspilede maver pga. fejlernæring, soldater, der ikke er ældre end drenge, der lige har forladt folkeskolen, kvinder med børn på ryggen bærende vand i dunke på hovedet hjem fra den nærmeste brønd eller vandhul.

Hvor kan det virke uoverskueligt og problemerne uløselige. Men jeg så, at det faktisk nytter noget. De penge, danske gymnasieelever arbejdede sig til den gang i november '99, har vokset sig til noget større og smukkere end de kolde tal i regnskabet. Unge mennesker i Sydsudan brugte de biblioteker, bøger og læsesale, som vi har støttet.

Det kan virke som en dråbe, men det er nu engang nok til at lokke en spire frem, og hvem ved, måske får andre mennesker mod på at sende flere dråber af sted. Dem har vi faktisk mange af herhjemme.

Denne tro på noget, nogle vil kalde "det umulige", er vel dét, der får så mange unge mennesker til denne ene dag om året at bruge kræfter på nogle mennesker, de slet ikke kender.

Og vel også fordi det ikke kan være rigtigt, at bare fordi man tilfældigvis er født uden for det rige Vesten, så er der desværre ikke de samme muligheder for ens fremtid. Dét er kernen i Operation Dagsværk: at man gennem arbejdet på én dag viser, at man ikke accepterer denne tilfældige opdeling af mennesker.

Derudover er Operation Dagsværk også en mulighed for at lære nye mennesker at kende, dels på skolen, dels på de andre gymnasier i Århus og i resten af landet. Det er kun elever, der arbejder i Operation Dagsværk, og på hvert gymnasium er der en gruppe af elever, der styrer hvert års indsamling og oplysning omkring den.

I år 2000 valgte mere end 200 elever på Århus Statsgymnasium at støtte årets indsamling, og de tjente tilsammen mere end 50.000 kr. Et flot resultat, der, hvis alt går vel, bliver endnu bedre til næste år. Men det kan kun eleverne bestemme.

Maja Bundsgaard, 2d

Café ÅSG

Også i år har fredag eftermiddag på ÅSG stået i caféernes tegn. Det er en fast tradition her på ÅSG, at hver 2.g-klasse v.h.a. en fredagscafé har mulighed for at tjene ekstra penge til deres studietur, og da 1.g og 3.g traditionen tro også har mulighed for at afholde café, har dette resulteret i ti vellykkede fredagscaféer. Vinduer mørklægges, stearinlysene tændes, musikken sendes ud over højtalerne, og med ét forvandles den ellers hektiske kantine til et særdeles hyggeligt og stemningsfyldt lokale.

Mulighederne er mange, og også i år har kreativiteten og fantasien været i højsædet. Vi er i årets løb blevet underholdt på tirsdagsmøderne med diverse caféreklamer. Hvem husker ikke, da stakels Jane blev bortført af jungleaberne for heldigvis til sidst at blive reddet af modige Tarzan, eller da selveste Toby Gold og hans uundværlige cowgirls havde fundet vej til ÅSG? Ja, kun fantasien sætter grænser, og kantine har været pyntet op til alt fra Tarzans vilde jungle, polterabend, Harlev, Toby Gold til Heavy-Rock, Trucker, Under vandet samt Svenskercafé.

Caféen ligger efter IV. lektion og slutter kl. 18.00, og det er op til hver enkelt klasse at planlægge og tilrettelægge caféerne. De eneste krav er, at det kun er skolens elever, som deltager, at der senest tirsdagen før caféen fremlægges et budget, samt at kantine lørdag morgen er ryddet og klar til brug - men alt dette står i caféreglerne, som alle nye 2.g'ere vil få udleveret. Vi håber, at folk også fremover vil værdsætte, at vi får lov til at afholde disse caféer. Det er ikke en selvfølge, og det kræves, at de simple og meget overskuelige regler bliver overholdt.

Caféudvalget
Frederikke Bollerup-Jensen, 2d og
Kren Ahrensbach, 3c

Skolebladet

eller om dengang s'et forelskede sig, og det fik konsekvenser

Det startede med en stille, men alligevel sprælk kriblen i min højre storetå. Den kom om aftenen, lige før jeg skulle til at falde i søvn, og i starten kunne jeg godt holde den ivrige højre storetå med den mere rolige og afslappede venstre, men der gik ikke lang tid, før det ikke var nok. Så krøb jeg helt sammen, i fosterstilling, inden jeg skulle sove, og holdt med begge mine hænder om storetåen; det sikrede min nattesøvn i en uge.

Men så var det, at den løb helt løbsk, min storetå. Den kastede sig ud i samba, rumba og foxtrot hver eneste aften, og jeg fik faktisk blå mærker over store dele af min krop, fordi tåen var så vild. Det var ikke ret rart, og jeg opsøgte fodmassører og healere og fysioterapeuter og kinesiologer i forsøget på at få ro til mig og min storetå. Det hjalp ikke det fjerneste.

Så var der en aften, næh, det var en hel nat, hvor jeg lå søvnløs, at det begyndte at boble lidt i min højre hånd. Faktisk var det, som om al den kriblen, jeg havde haft i min stakkels højre storetå, var ved at flytte til min højre hånd, hvor der i netop de dage boede et meget ensomt s (det var vistnok kommet dér, da jeg havde slået min hånd mod en søjle; væk løb en lille, forskræmt øgle, som ikke havde det fjerneste mod ikke længere at være en søjle).

Hvordan det nu ellers helt gik til, så var s'et og kriblen blevet forelsket i hinanden – så meget, at de blev til en skrible, som nu var i min højre hånd – og nu holdt den mig vågen om natten. Først havde jeg bare lidt besvær med at falde i søvn, men det blev værre og værre og værre indtil den dag, jeg tog en blyant i hånden; så begyndte den straks at skrive. Og den startede med at skrive lidt, men skrev så mere og mere og mere, og til sidst var der alt for meget til bare mig selv. Jeg begyndte at tænke på alle de ting, man

kunne skrive om, og jeg synes, der var mange ting på mit gymnasium, som min kriblende skrible gerne ville have fat i.

Derfor var det, at jeg fandt sammen med nogle andre mennesker, som også havde lidt kriblen hér og lidt skrible dér og måske en lille smule krudt i røven (den med krudtet var noget om Ruth og et k, der var faldet af en stær, som derefter var blevet meget slap – men det er en helt anden historie). Vi blandede det hele lidt sammen, og en dag var der født et lille, nyt elevskoleblad på ÅSG.

Det er stadig meget spædt, det lille skoleblad; men vi synes faktisk, det er rart, at det er der. Sådan at vi kan få vores nattesøvn, jovist, men også for at kunne kommentere og berette om livet på skolen. For at underholde bare en enkelt lille skoletræt elev en gang imellem, for at være lidt skægge og fjollede og kreative, og fordi der engang imellem er nogle elever, der har noget væsentligt at sige, som godt kan siges gennem et skoleblad.

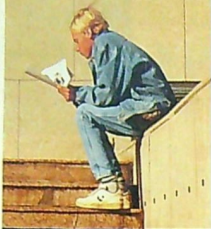
Så hvis man ikke kan sove om natten, må man gerne komme til os. Det må man sådan set også, selvom man godt kan sove og gør det meget. Vi kan anbefale at skrive skoleblad. Og har man ikke lyst til det, så må man sådan set gerne bare nøjes med at læse det.

Anne Munk, 2w

BLADE FRA KALENDEREN

SKOLEÅRET 2000/01

AUGUST:				
7	Skolestart. lærere	8	Operation Dagsværk om zigøjnere i Makedonien	APRIL:
8	Skolestart. elever		Pedagogisk dag for lærerne	7-16 Påskeferie
	Fællestime med Ritt Bjerregaard om euroen	16	Stormøde for 2. og 3.g'erne v. studievejlederne	17 Eksamenorientering for 3.g
11	Fællesspisning for alle 1.g'ere	17	2x afholder café	18 Eksamenorientering for 2.g
30/8-1/9	Introutur til Sverige for 1c, 1d, 1w, 1x	20	Fællestime: Carmina Burana	20 Forårskoncert
		24	ÅSG Melodi Grand Prix	26-28 Lærerrejse til Lübeck/Hamburg
SEPTEMBER:		DECEMBER:		MAJ:
1	Fællestime med dronningebesøg: Indvielse af ny gobelin	1	2x afholder café	2 Eksamenorientering for 1.g
7	Orientering om 3. årsopgaven	12-19	3.årsopgaveuge for eksperimentelle fag	7 Skr. eksamen begynder
11	Fællestime med Ole Krarup om euroen	14-21	3.årsopgaveuge	10 Sidste undervisningsdag for 3.g
15	Ildrætsdag	22	Juleafslutning	11 Explan offentliggøres for 3.g
20-22	Introutur til Sverige for 1a, 1b, 1y, 1z	JANUAR:		12-18 Danskopgaveuge for 1.g
25	"Klassens dag" for 1x	3	Skolen begynder igen efter juleferien	28 Første mundtlige eksamen for 3.g
26	Fællestime om Operation Dagsværk	5	2c afholder café	29-5/
	Åbent Hus for alle 1.g'ere og deres familier	8/1-7/2	Valgfagsorientering	1/6 Skr. årsprøver for 1. og 2.g
		9-17	Konsultation for 1.g	
		FEBRUAR:		JUNI:
		1	Tilmelding til omprøve ved sommereksamen 2001	1 Sidste undervisningsdag for 2.g
OKTOBER:		5	Skrivedag til historieopgaven for 2.g	2-4 Explan offentliggøres for 1. og 2.g
3	Venneforeningen holder fernisering v. Ulrik Schmedes og koncert med Ceciliekoret	6	Orienteringsmøde for kommende 1.g'ere og deres familier	8 Sidste undervisningsdag for 1.g
10	Valg af fag til 3. årsopgaven	10-18	Vinterferie	11 Første mundtlige eksamen for 2.g
12-13	Rejsedage for 3.g's toårige HN-fag	23	Karakterer for 3.årsopgaver offentliggøres	18 Første mundtlige eksamen for 1.g
14-22	Efterårsferie			20 Sidste eksamen for 2.g
25-27	1w har besøg af elever fra Berlin og Jerusalem	MARTS:		21 Optagelsesprøver
		2	Skolefest	22 Dimission
NOVEMBER:		13-14	Terminsprøver for 2.g	23/6-6/8 Sommerferie
1-30	Evaluering af 1.g	18-23	Terminsprøver for 3.g	
3	Gammel-elev-fest		Rejsuge for 2.g	
		30	Sold for skolens elever	

RINGETIDER

Nedenstående ringetider med 90 minutters lektioner kører som forsøg fra januar 2001 og foreløbig næste skoleår.

LEKTION:	MANDAG, ONSDAG, TORSDAG OG FREDAG:	TIRSDAG:
I	8.00 - 9.30	8.00 - 9.35
II	9.45 - 11.15	10.00 - 11.30
III	11.45 - 13.15	12.00 - 13.30
IV	13.30 - 15.00	13.40 - 15.10

